

Fremskrittspartiets innvandrings- og integreringsutvalg

Andre delrapport
Høsten 2020

Innhold

1. Sammendrag.....	3
2. Statistikk og fakta – Hva er galt med dagens politikk?.....	5
Norge og Europas befolkning endres	5
En asylkrise som aldri tar slutt	6
3. Er det et problem med høy ikke-vestlig innvandring?.....	9
Langsiktige og alvorlige økonomiske konsekvenser	9
De store pengene brukes på å hjelpe de få og mest ressurssterke fremfor de mange uten ressurser.....	10
Asyl – et system fullt av paradokser	11
Kulturelle utfordringer	13
4. Internasjonale konvensjoner.....	15
Flyktningkonvensjonen av 1951 og tilleggsprotokollen fra 1967.....	15
Konvensjonens begrensninger og handlingsrom.....	16
5. En ny innvandringspolitikk	18
Avvikling av dagens asylsystem	18
Ny praksis frem til muligheten for opphold ved å søke asyl fjernes.....	20
Kvoteflyktninger	22
Reform for bedre integrering av kvoteflyktninger	23
Familieinnvandring	25
6. Innvandrere som befinner seg i Norge	28
Botid, oppholdsgrunnlag og statsborgerskap	28
7. Norge og verden	31
EU og EØS	31
Bekjempe terror og alvorlig kriminalitet.....	32
Retur	33
Midlertidig beskyttelse	33
Frivillig retur	34
Norsk bistand kan brukes som pressmiddel	34
8. Koronakrisens påvirkning	36
9. Samlet oversikt og oversikt over forslag.....	37

Utvalgets medlemmer

Sylvi Listhaug

Jon Engen-Helgheim

Kari Kjønaas Kjos

Per Willy Amundsen

Christian Tybring-Gjedde

Himanshu Gulati

Aina Stenersen

Andreas Brännström

1. Sammendrag

Norske politikeres viktigste oppgave er å beskytte friheten, nasjonalidentiteten og suvereniteten til landets innbyggere. Vi skal være stolt av landet vårt og sørge for at vi også i fremtiden skal være et trygt, velstående samfunn som gir mulighet til alle.

Fremskrittspartiet vil ha *en helt ny asyl- og innvandringspolitikk*. Målsettingen er å hjelpe flest mulig medmennesker på flukt, sikre vår velferdsmodell og bevare Norge og verdiene som vårt samfunn er bygget på. Norge bør arbeide for å få Europa med på et helt nytt asylsystem, fordi de fleste landene opplever det samme trykket på velferdsordningene, det sosiale limet og opplevelsen av trygghet.

Utvalget mener norsk innvandringspolitikk i for lang tid har blitt formet av aktivister og politikere som bytter standpunkt etter hva mediene fokuserer på, og organisasjoner som har stor egeninteresse i å presse frem løsninger som ved første øyekast vil fremstå som moralsk riktige, men som i realiteten virker mot sin hensikt. Å bruke store ressurser på å bosette en håndfull flyktninger i Norge gir ofte langt mer oppmerksomhet enn å sørge for at millioner av mennesker får livsnødvendig hjelp i sine nærområder.

I realiteten sørger slik symbolpolitikk aktivt for at millioner av flyktninger blir glemt, pengene brukes opp på noen ytterst få, økte spenninger i samfunnet og at velferdsordninger på sikt blir satt under press.

Samfunnet vil ikke tåle den belastningen en høy innvandring av lavskolert fremmedkulturell arbeidskraft over tid fører til. Sverige er et trist eksempel på hvordan det går når følelser over tid får trumfe fakta og fornuft i innvandringspolitikken. Vi har derfor et moralsk ansvar for å finne et system som hjelper flere, bedre og mer effektivt.

Omleggingen av asyl- og innvandringspolitikken er derfor helt nødvendig fra et etisk og humanistisk ståsted. Dagens politikk hjelper i hovedtrekk de få og sterke, på bekostning av de svake og mange. Asylsøkere lokkes ut i lidelse og død, samtidig settes europeiske stater under et press som kan få konsekvenser vi bare har sett starten på. Norge har pådratt seg så stor integreringsgjeld at vi må iverksette tiltak som sikrer en reell pause i ikke-vestlig innvandring, med særlig oppmerksomhet mot asylinnvandring, flyktninger og familieinnvandring knyttet til disse.

Målet er å ta ansvar for Norge og ta vare på de kvalitetene landet vårt har. Det er handlingsrom innenfor gjeldende internasjonale forpliktelser til å stramme inn politikken. Hvis det er behov for å endre internasjonale konvensjoner for at Norge skal kunne føre en politikk tilpasset dagens virkelighet, skal vi ta initiativ til det. FrP ønsker å avskaffe dagens asylordning, og i praksis fjerne muligheten til å søke asyl på norsk jord.

Norge har alltid hatt samkvem og samhandel med andre land og kulturer. Nordmenn har ikke fryktet impulser utenfra, men lært fra andre kulturer. Slik har vi over århundrer skapt en særegen norsk kultur og identitet.

Tiltakene skal sikre at Norge slutter å ta inn tusenvis av ikke-vestlige innvandrere, hvor mange heller ikke over tid blir en del av det norske, nasjonale felleskapet. Dette er grundig dokumentert gjennom snart 50 år med ikke-vestlig innvandring. Tiltakene skal sikre at langt flere får hjelp enn i dag og at vi slutter å bruke opp alle pengene på noen få i Norge. Vi skal gå fra en politikk alle taper på, til en politikk alle tjener på. Vi må sikre at unge kvinner og homofile kan gå trygt hjem alene fra byen sent om kvelden til en leilighet på Grønland, etter å ha vært ute i Oslo sentrum, både i dag og i år 2050. Vi må sikre at alle som har kommet til Norge etter å ha flyktet fra undertrykking og ukultur, ikke møter det samme som de flyktet fra her.

Utvalget foreslår en omfattende tiltakspakke med kraftfulle tiltak som i praksis vil medføre en pause i fluktrelatert innvandring.

Dette innebærer blant annet:

- Kutte kraftig i kostnadene til innvandring og integrering.
- Sørge for å omdisponere betydelige midler fra mottak av flyktninger og stat til stat-bistand, til å hjelpe langt flere flyktninger i nærområdene.
- Sette norske interesser først i alle spørsmål som omhandler global migrasjon.
- Retten til å søke asyl i Norge skal i praksis avskaffes gjennom at asylsøkere sendes til trygge tredjeland og får søknaden behandlet der.
- Får man beskyttelse skal den gis i et trygt tredjeland, ikke i Norge.
- Vi vil få full kontroll ved grensene, noe som gir rom for å ta imot et lavt antall kvoteflyktninger årlig.
- Kristne forfulgte skal prioriteres.
- En kraftig innstramning i retten til familieinnvandring. Det forutsettes reell selvforsørgelse og permanent opphold før familiegjening innvilges.
- Det legges økt vekt på at opphold i Norge er midlertidig, og at tilbakevending til hjemlandet er hovedmålet. Derfor økes botidskravet for å få varig opphold, samtidig som vilkårene for å få norsk statsborgerskap skjerpes.
- Det legges til rette for at flere reiser hjem frivillig når det er trygt for å hjelpe å bygge opp hjemlandet.

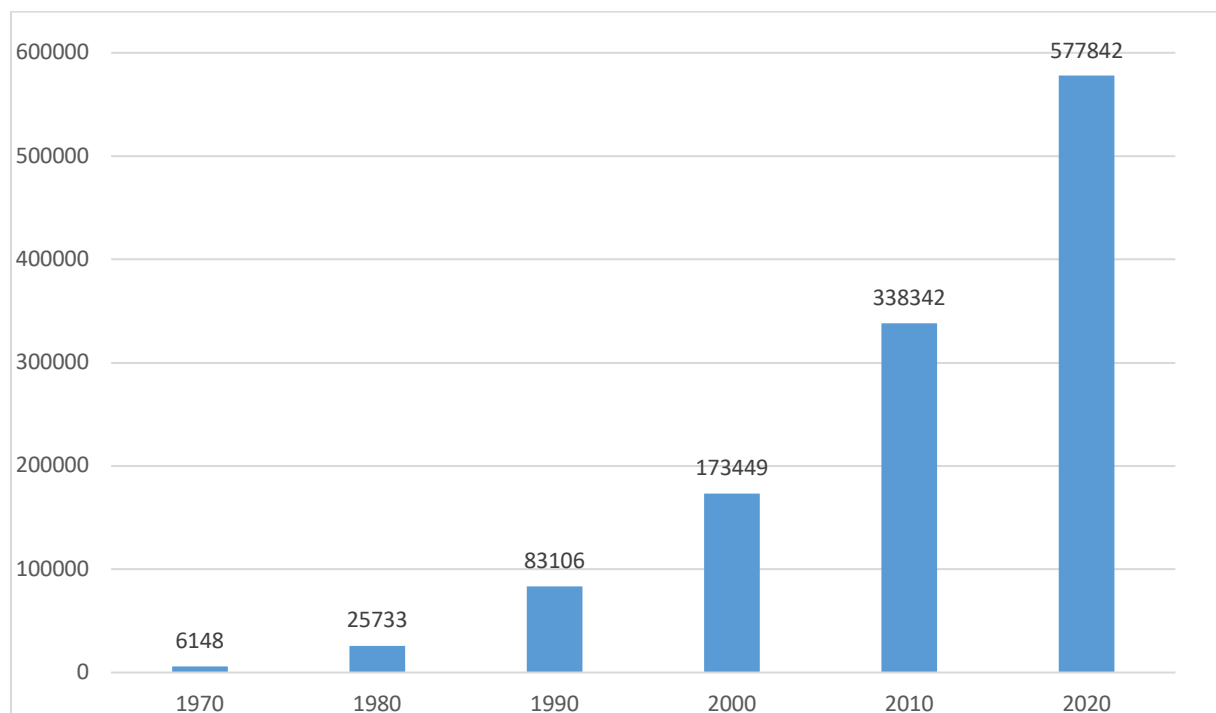
2. Statistikk og fakta – Hva er galt med dagens politikk?

I dette kapittelet presenteres tall og fakta som er et viktig underlag for de forslagene som FrPs innvandrings- og integreringsutvalg fremmer i denne rapporten.

Norge og Europas befolkning endres

Norge har i løpet av en generasjon gjennomgått radikale, demografiske endringer. I 1970 var det bare 6 000 personer med ikke-vestlig bakgrunn i Norge, et tall som hadde økt til 83 000 i 1990. I løpet av de siste 30 årene er den ikke-vestlige innvandrerbefolkningen hatt en eksponentiell vekst, og økt med en halv million personer. Ikke-vestlige innvandrere utgjorde 578 000 personer i 2020.

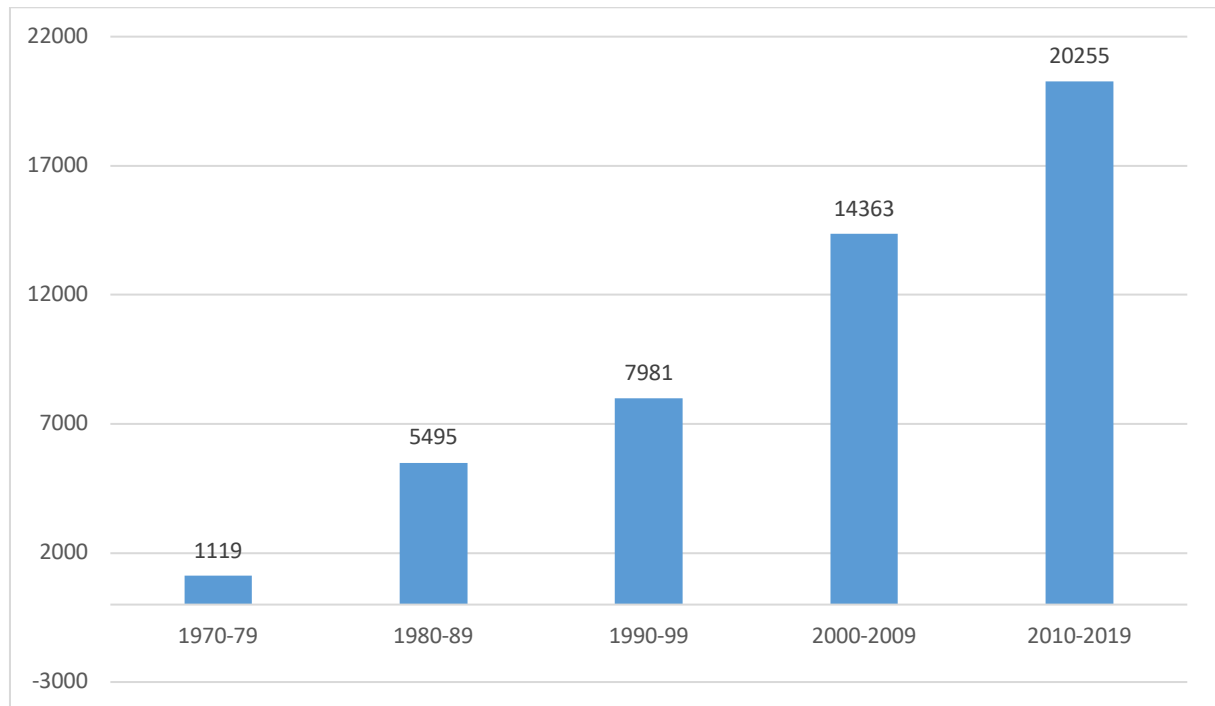
Antall migranter (begrepet migrant dekker enhver person som tar seg fra et land til et annet, uavhengig av årsak, herunder asylsøkere, flyktninger og arbeidssøkere) som ankom Europa i 2015 var rekordstort og skapte krisestemning både i Norge og ellers i Europa. Frontex registrerte hele 1,8 millioner irregulære grensepasseringer, og Eurostat registrerte 1,4 millioner asylsøknader. 400 000 migranter søkte med andre ord ikke om asyl, men har presumtivt gått under jorden, og oppholder seg ulovlig i Europa. I Norge ble det i 2015 registrert 31 150 asylsøknader, om lag en tredobling av hva som inntil da var normalt.

Figur 1. Utvikling i innvandrerbefolkning med ikke-vestlig bakgrunn i Norge 1970-2019. Kilde: SSB

Antall ikke-vestlige innvandrere har økt fra tiår til tiår. På 90-tallet var den gjennomsnittlige årlige ikke-vestlige nettoinnvandringen 8 000 personer per år, på 2000-tallet 14 000 og på 2010-tallet over 20 000 per år.

Innvandringen har vært spesielt stor de siste ti årene og toppet seg med migrantkrisen i 2016. I perioden 2010–2019 utgjorde den ikke-vestlig nettoinnvandringen over 202 000 personer. Det er flere enn antall innbyggere i Trondheim, Norges tredje største by. Blant disse hadde over 75 000 bakgrunn fra fire land, som alle utmerker seg med lav sysselsetting og høyt trygdeforbruk: Syria, Eritrea, Somalia og Afghanistan. Det er flere enn folketallet i Drammen.

Figur 2. Gjennomsnittlig årlig nettoinnvandring fra ikke-vestlige land til Norge per tiår fra 1970-2019. Kilde: SSB

En asylkrise som aldri tar slutt

Utfordringen vi står overfor, er ikke midlertidig. Dagens asylordning gir i praksis millioner av mennesker rundt om i verden rettigheter i Norge bare de greier å ta seg til grensen og søke asyl. Det er nesten 80 millioner flyktninger i verden. Det store volumet, hurtigheten og dramatikken i migrasjonspresset mot Europa er et relativt nytt fenomen.

En eksplosiv befolkningsøkning i mange utviklingsland, manglende framtidssikter for millioner av mennesker, moderne transportmidler og økt tilgang til informasjon gjennom sosiale medier og mobiltelefoner, er endringer som muliggjør økt migrasjon. I mange år har man sett følgeproblemer av økt innvandring fra land i andre deler av verden, som sikkerhet (terrorfare) og kriminalitet, herunder klankriminalitet/mafia og menneskesmugling. Asylsøkere utsetter seg for betydelig risiko på reisen.

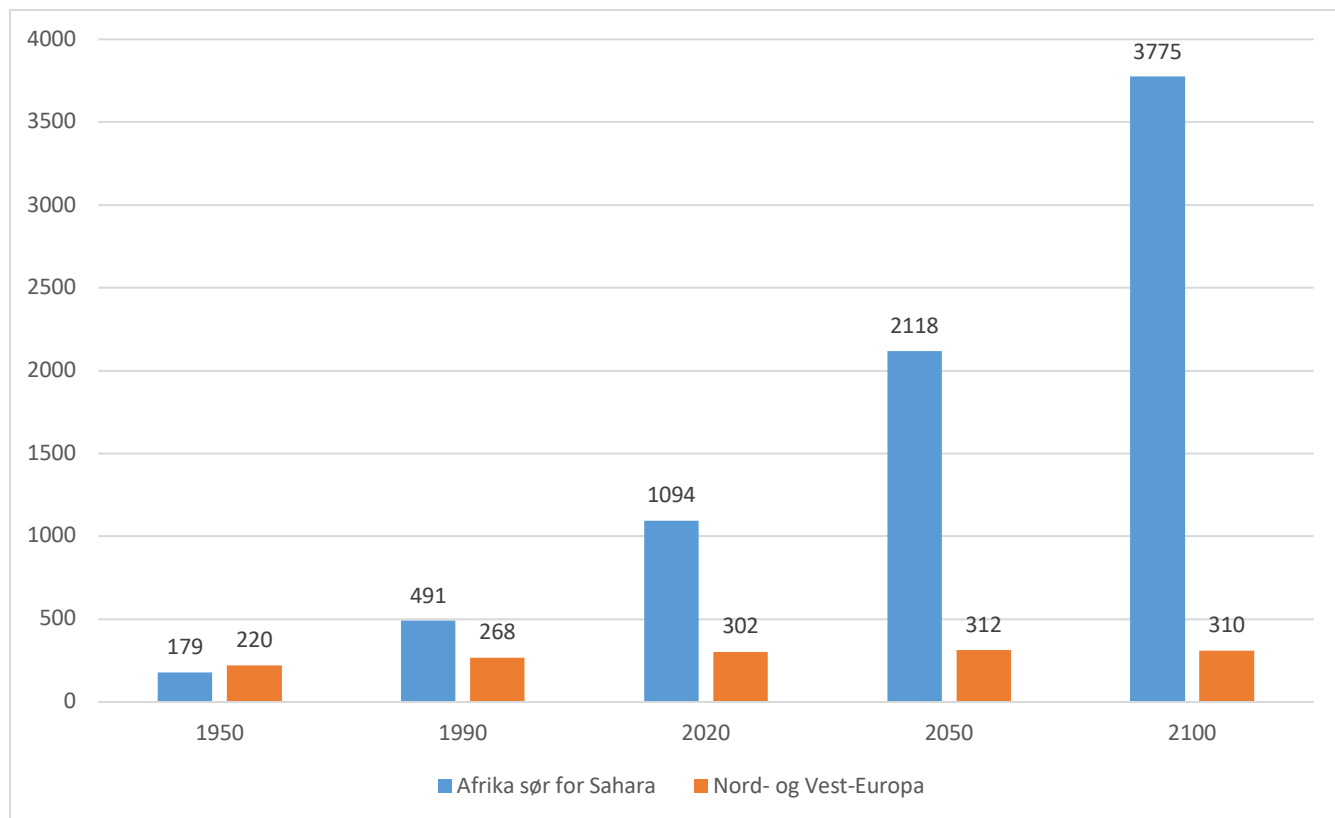
Antall asylankomster til Norge har variert voldsomt, og vil trolig fortsette å variere – betinget av forhold i transitland som Tyrkia og Libya og avhengig av hvordan krig, konflikter, epidemier og pandemier befolkningsvekst, klimaforandringer og miljødeleggelser utvikler seg globalt.

Den klare trenden er imidlertid at antall asylsøkere har *økt kraftig*, fra tiår til tiår. Det siste tiåret ankom det hvert år i snitt over 20 000 personer fra R3-land (Latin-Amerika, Afrika, Midtøsten og Asia). Etter 2015 har vi sett at antallet asylsøkere til Norge har blitt kraftig redusert. En viktig årsak til reduksjonen i Norge er FrPs innsats i regjering under og etter flyktningkrisen i 2015 der vi stod i bresjen for viktige innstramninger i regelverket.

Det har blitt skapt et inntrykk av at det utelukkende er avtaler med Tyrkia og Libya, og at det nesten ikke kommer asylsøkere til EU lenger, som er hovedårsaken til nedgangen av antall asylsøkere i Norge. Dette er galt. Dersom man sammenligner antall asylsøkere til Europa i et normalår før flyktningkrisen i 2015, med et normalår etter flyktningkrisen, så ser man at det kom 44 prosent flere asylsøkere til Europa etter 2015, men 78 prosent færre til Norge. Vi ser også at Sverige har hatt langt flere asylsøkere enn Norge etter 2015. Begge land ligger langt nord i Europa og har selvsagt en fordel av det fordi trykket er størst i Sør-Europa. Innstramningene i norsk asylopolitikken som FrP har stått i front for, er viktige faktorer som er med å forklare hvorfor mange land i Europa har fått flere asylsøkere enn Norge.

Afrika er beregnet å fordoble sitt innbyggertall i 2050, og firedoble det i år 2100. Det betyr at svært mange unge mennesker vil vokse opp uten muligheter for arbeid og velstand med mindre det skjer store endringer på kontinentet, med økonomisk utvikling og fremvekst av et demokratisk, fungerende styresett. Dessverre tilsier ingenting ved dagens situasjon at dette vil skje. Mange land er krigsherjet og uroen fortsetter tiår etter tiår. Strømmen av mennesker som ønsker et bedre liv i Europa vil etter all sannsynlighet bare fortsette dersom vi opprettholder systemet med asylsøknader på europeisk jord.

Figur 3. Folketallsutvikling i Afrika sør for Sahara og Nord- og Vest-Europa 1950-2100. Folketall i millioner. Kilde: UN World Population Prospects 2020 og SSBs befolkningsframskriving.

Tall fra FNs befolkningsprognose viser at folketallet i den regionen med flest flyktninger og mest fattigdom i verden, Afrika sør for Sahara, vil øke med over en milliard personer de neste 30 årene og med 2,7 milliarder frem til år 2100. Dette betyr at folketallet i Afrika sør for Sahara vil øke med 92 000 personer hvert døgn og 3 800 hver time. Denne regionen forventes dermed å ha en folketallsøkning tilsvarende 3 000 kvoteflyktninger hvert 48. minutt, hver eneste dag de neste 80 årene.

3. Er det et problem med høy ikke-vestlig innvandring?

Norge er blant verdens dyreste land å bo i, og dermed også et av landene det er dyrest å drive med integrering. Dette kapitlet tar blant annet for seg livsløpskostnader for kvoteflyktninger, samt kulturelle utordringer knyttet til høy innvandring.

Langsiktige og alvorlige økonomiske konsekvenser

Det er ikke bærekraftig på sikt når flere og flere flyktninger og migranter mottar betydelige trygdeytelser og bidrar med mindre skatteinntekter enn øvrig befolkning. Når innvandringstempoet er for høyt, settes statenes økonomiske bæreevne under stadig mer press. Land med gode, allmenne velferdsordninger for alle – som Norge – er særlig sårbare for høy innvandring uten relevante arbeidslivskvalifikasjoner.

Ifølge et anslag som SSB har gjort i forbindelse med arbeidet med Brochmann 2-utvalget er livsløpskostnaden per flyktning i Norge 16,4 millioner 2013-kroner, noe som tilsvarer 19,3 millioner kroner omregnet til 2020-kroner. Dette kostnadsoverslaget er basert på det mest realistiske integreringsscenarioet, som forutsetter at 60 prosent er i arbeid etter 7 år, for deretter å falle. Lønnsnivået er lik gjennomsnittet for R2- og R3-gruppen samt at andel mottakere av helserelevante ytelser øker med to prosentpoeng per år.

Dette betyr at livsløpskostnaden ved å motta 3 000 kvoteflyktninger i Norge tilsvarer 57,9 milliarder kroner. Norge har de siste ti årene fra 2010–2019 mottatt i alt 20 300 kvoteflyktninger. Livsløpskostnaden for disse tilsvarer 392 milliarder kroner.

SSBs flyktningdefinisjon omfatter imidlertid alle som har fluktbakgrunn, det betyr at både kvoteflyktninger og asylsøkere som har fått innvilget opphold må regnes med blant de som har en livsløpskostnad på 19,3 millioner kr.

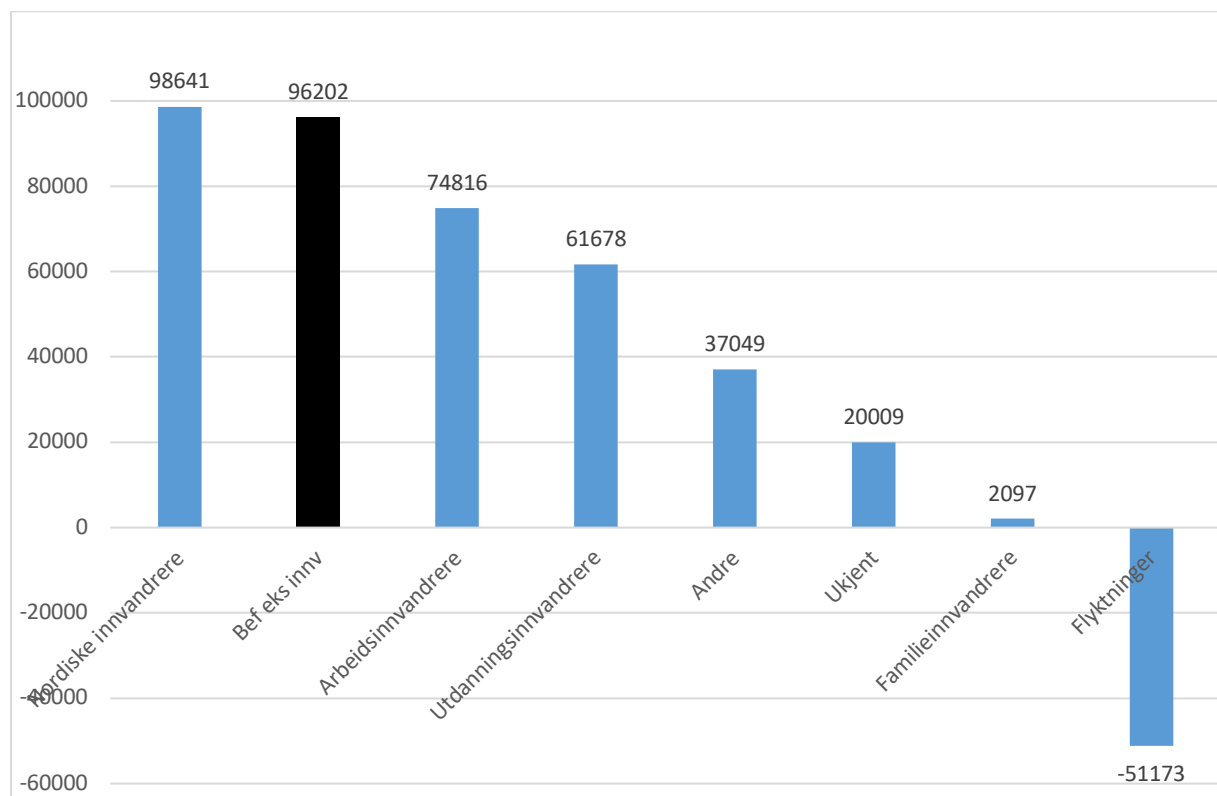
	Sum livsløpskostnad 2010-2019	Gjennomsnittlig kostnad per år i perioden 2010-2019
Livsløpskostnad kvoteflyktninger	392	39
Livsløpskostnad kvoteflyktninger og asylsøkere	1 511	151

Tabell 1. Anslag for netto livsløpskostnader som det norske samfunnet har pådratt seg knyttet til antall kvoteflyktninger og asylsøkere i perioden 2010-2019 og gjennomsnitt per år. Anslaget for livsløpskostnader er basert på SSBs beregninger til Brochmann 2-utvalget hvor livsløpskostnaden per person med flyktningebakgrunn er anslagsvis 19,3 millioner 2020-kroner ved «vanlig integrering». Milliarder 2020-kroner. Kilde: SSB og UDI

De ekstremt høye kostnadene knyttet til fluktrelevanter innvandring, skyldes generelt at Norge er blant verdens dyreste land å bo i, og dermed også verdens dyreste land å bosette flyktninger i. Vi har i tillegg verdens rauseste velferdsordninger, et høykompetent arbeidsliv

med lav etterspørsel etter ufaglært arbeidskraft. Disse faktorene fører til at bosatte flyktninger ikke kommer inn i arbeidslivet for å bidra til skatteinntekter, men heller blir forbrukere av dyre velferdsordninger. For eksempel betaler i snitt kvinner med bakgrunn fra Somalia mindre skatt i løpet av ett år, enn norske kvinner gjør i løpet av en måned.

Mens personer med norsk bakgrunn betalte 96 000 kroner mer i skatt enn de fikk i form av overføringer, så fikk personer med fluktbakgrunn 51 000 kroner mer i overføringer enn de betalte i skatt. Dermed gikk de med fluktbakgrunn med 147 000 kr i underskudd sammenliknet med de med norsk bakgrunn i 2018. Dette gjelder personer i beste arbeidsfør alder mellom 30 og 59 år.

Figur 4. Skatt minus overføringer etter innvandringsgrunn for personer 30-59 år i 2018 kroner. Kilde: Betalt SSB-oppdrag

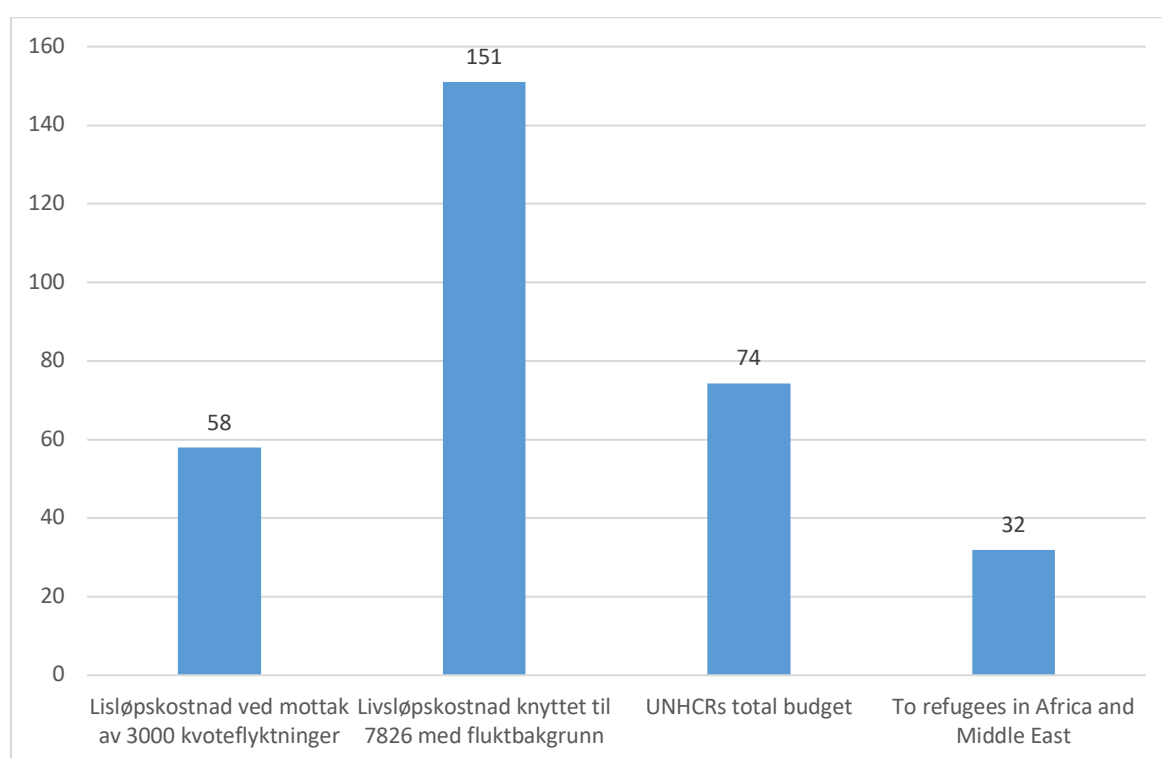
De store pengene brukes på å hjelpe de få og mest ressurssterke fremfor de mange uten ressurser

Kostnadseffektivitet er en bærebjelke i all fornuftig forvaltning, og bør også anvendes på flyktningefeltet. Hjelp i nærområdene, og å hjelpe så mange som mulig er det moralsk riktige alternativet.

Asylsøkere binder opp ressurser i giverlandene som ellers kunne hjulpet langt flere flyktninger i nærområdene. I 2016 brukte Norge 6,7 milliarder av bistandsbudsjettet på flyktninger i Norge; nesten dobbelt så mye som vi brukte på nødhjelp det året. Utvalget mener en rekke organisasjoner tar til orde for å hente flest mulig flyktninger og gi opphold til flest mulig asylsøkere i Norge for å synliggjøre sin egen innsats og rolle, og ikke for å drive mest mulig kostnadseffektiv forvaltning av midlene vi setter av til å hjelpe flyktninger.

I løpet av årene 2010–2019 har Norge tatt imot 78 300 kvoteflyktninger og asylsøkere. Livsløpskostnaden knyttet til disse tilsvarer over 1 500 milliarder kroner. Det betyr at Norge hvert eneste av de siste ti årene har pådratt seg livsløpskostnader (151 milliarder) som tilsvarer mer enn hele det årlige statsbudsjettet til samferdsel (75 milliarder) og forsvar (60 milliarder) til sammen.

Det absurde og etisk tvilsomme ved å binde opp så mange offentlige kroner på relativt få flyktninger i Norge kommer også klart frem når vi sammenlikner med kostnadene til FNs flyktninghjelp. Det finnes nesten 80 millioner flyktninger over hele verden (2019). UNHCR brukte 8,6 milliarder dollar, tilsvarende cirka 74 milliarder norske kroner på å hjelpe flyktninger samme året. Det betyr at Norge de siste ti årene i gjennomsnitt gjennom årlig mottak av 8 000 personer med fluktbakgrunn har pådratt seg livsløpskostnader som er dobbelt så høye som UNHCRs årlige utgifter til å hjelpe nesten 80 millioner flyktninger.

Figur 5. Gjennomsnittlig livsløpskostnader per år knyttet til mottak av 3 000 og 7 826 flyktninger og asylsøkere i Norge (årlig gjennomsnitt for perioden 2010–2019) versus UNHCRs utgifter og budsjett til 79 millioner flyktninger over hele verden i 2019. Kilde: SSB og UNHCR

Asyl – et system fullt av paradokser

Det er mange trekk ved dagens asylbevegelser som gir grunn til å tvile på at beskyttelse er den viktigste drivfaktoren. For eksempel er Afghanistan et av verdens verste land å bo i for unge jenter, likevel er det nesten bare unge menn og gutter som flykter.

Ser man på landbakgrunn for de som velger den farligste ruten over Middelhavet, kommer et flertall av disse fra land som normalt sett ikke gir opphold i Norge. Så godt som alle asylsøkere som ankommer Norge har vært innom et eller flere trygge land på veien.

Dersom det var et desperat behov for beskyttelse som var drivkraften bak reisen, burde vedkommende søkt asyl i første trygge land.

I tillegg avdekkes det et stort omfang av juks i asylsaker og det er grunn til å tro at mørketallene er store. De færreste ankommer med troverdige ID-papirer. I Norge og Europa settes etterretningstjeneste, politi, beredskap og velferdsmodellen under press. Når innvandrere med bakgrunn fra ikke-vestlige land har nådd over en halv million, en dobling på ti år, kan man ikke med troverdighet si at norsk asylpolitikk har vært streng.

Asylinstituttet misbrukes av mennesker uten beskyttelsesbehov, og skaper et stort og kostbart migrasjonspress på Norge og Europa. De fleste fremmer ikke asylsøknad i første trygge land, men drar videre til en foretrukket destinasjon. Det skyldes at land har forskjellig asylpraksis og tilbyr ulike økonomiske muligheter. Slik asylshopping undergraver asylinstituttets legitimitet.

Asylinstituttet i Norge og Europa har i praksis vært avhengig av samarbeid med autoritære regimer som holder *sine* grenser stengt. Mest kjent er EUs avtale med Tyrkia i 2016. Gjennom slike avtaler ble Europa avhengig av godviljen til autoritære regimer som bryter menneskerettighetene. Utvalget mener det er en militær oppgave å forsvare Schengens yttergrenser, og det lar seg ikke gjøre om vi opprettholder dagens asylinstitutt, som gjør masseinnvandringsmulig gjennom å hevde asylrettigheter så snart man har tatt seg over grensen. Vi frykter politisk ustabile tilstander om vi opplever det samme igjen som i 2015. EU må få bedre kontroll over Schengens yttergrenser. Fjerner vi motivasjonen til å søke asyl i Europa, fjerner vi også pressmiddelet Tyrkia har, ved å true med å slippe asylsøkere inn i Europa dersom Tyrkia ikke får det slik de ønsker.

Asylsystemets etiske svakheter er kanskje særlig synlig i fenomenet enslige, mindreårige asylsøkere (EMA). Det handler om ankerbarn fra klansamfunn som sendes ut av familien for å gi et fast punkt for senere familieinnvandring eller som forsørger. At de søker asyl skyldes at det er den eneste måten å forsøke å ta seg til rike land på om man er født i fattige land.

Norge bør returnere slike unge menn til hjemlandet. Når man kommer fra et klansamfunn er det svært lite sannsynlig at man ikke har slekt i hjemlandet som kan ta vare på seg. De er på oppdrag for storfamilien for å avlaste familiens forsørgelsesbyrde i et land uten offentlig velferd, og ikke minst for å sende penger hjem igjen. Det er avdekket eksempler på at jenter er solgt og giftet bort til eldre menn for å skaffe til veie penger slik at broren kunne sendes til Europa. De blir sendt på en livsfarlig reise som kan innebære overgrep og i verste fall at de omkommer i menneskesmuglernes varetekt.

Asylprosessen i Norge er også en stor belastning. Asylsøkere møtes med kritisk mistenksomhet, ikke minst fordi få har ID-papirer. Asylbehandlingen tar gjerne lang tid. Klageadgang gjør at mange lever som i et venteværelse i årevis. Storfamilien hjemme kan utøve et stort press: investeringen – asylreisen – skal tilbakebetales og forrentes. Asylsøkere har ofte fått et feilaktig inntrykk fra menneskesmuglerne. De har solgt inn Europa som

lykkeland, men mange asylsøkere møter et system som gjør alt for å avvise dem. Det er svært belastende.

Det er mest prisverdige er å bli i sitt hjemland, og gjøre sitt ytterste for å gjøre eget land bedre. Asylmigrasjon raner fattige land for sine middelklasser, de fattige nødlidende har ikke råd til å betale titusener for å smugles til Europa. Asylsystemet frister ressurssterke folk til å flytte til land som Norge, i stedet for å bygge sine egne samfunn. Mange har problemer med å lykkes i vår del av verden og blir gående uten meningsfull beskjeftigelse på grunn av manglende kompetanse i avanserte økonomier.

Kulturelle utfordringer

Innvandring fra land med en kvinneundertrykkende kultur har generelt økt risikoen for overfallsvoldtekt og påvirker kvinners trygghetsfølelse i det offentlige rom. Det har vi ikke minst sett i Sverige. Det er et alvorlig tap av frihet. Kvinnefrigjøring i Europeisk kultur har vært en gradvis prosess over hundrevis av år. Det er direkte naivt å tro at dette er holdninger som overføres bare fordi en person krysser en grense.

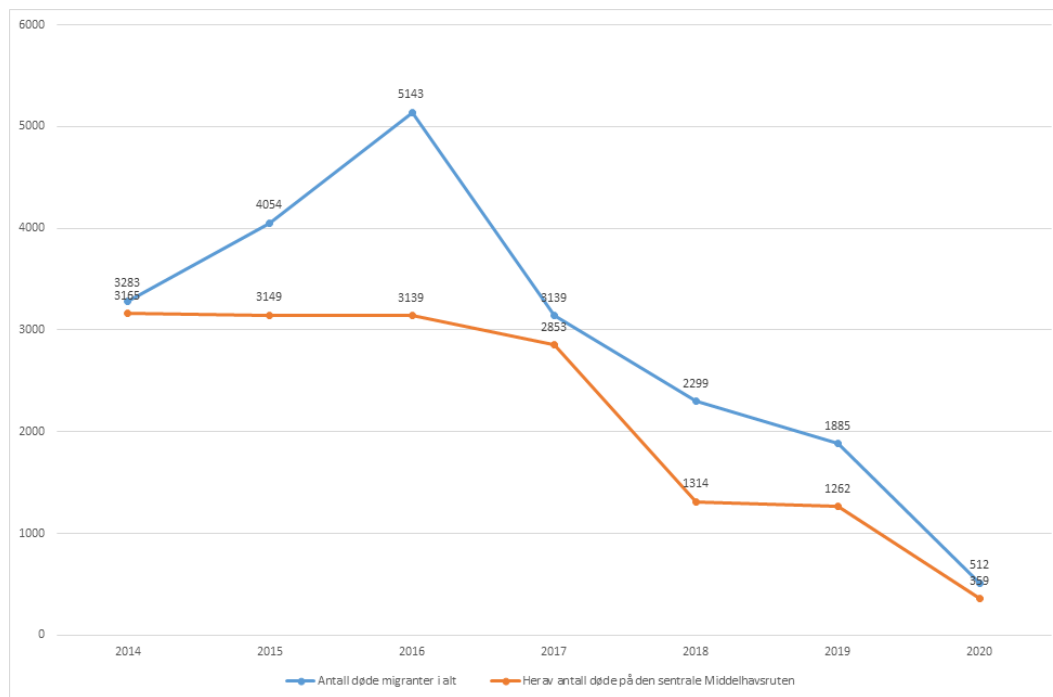
Det er ikke riktig å føre en migrasjonspolitik som undergraver friheten og tryggheten for mange i Norge; her tenker vi særlig på at radikal islamisme har fått fotfeste i Norge og utgjør en økt risiko for andre norske statsborgere, på grunn av jihadismen og hat mot vantro. Utvalget anser radikale islamisters trusler mot frafalne muslimer, muslimer som konverterer, jenter og kvinner som lever uavhengige liv, jøder og homofile som et alvorlig samfunnsproblem.

Det er tankevekkende at vi gjennom asylinnvandring av en stor gruppe mindreårige asylsøkere og unge menn som kommer alene kan være med på å endre kjønnsbalansen i samfunnet. I Sverige er skjevfordelingen mellom kjønnene for enkelte årskull større enn i Kina, som har drevet ettbarnspolitik og kjønnsselektert abort i mange år. Overskudd av unge menn i befolkningen skaper ustabilitet og mer kriminalitet.

En dødelig reise

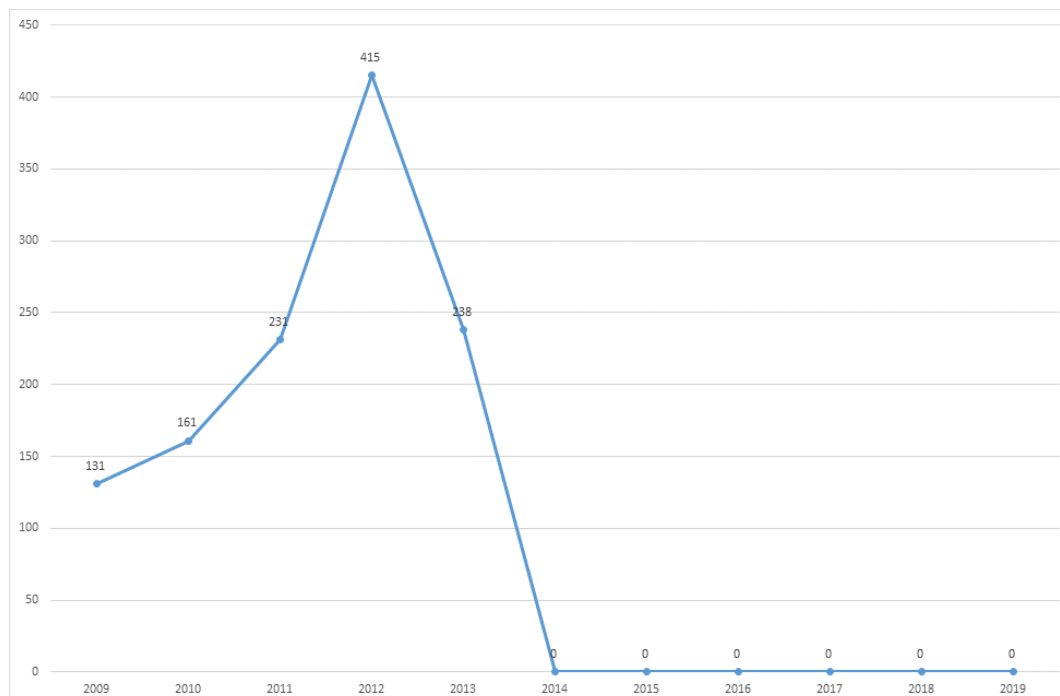
Siden 2014 har over 20 000 migranter død på vei til Europa, de fleste har druknet i Middelhavet. Kyniske menneskesmuglere bryr seg lite om migrantenes sikkerhet når de har fått sin betaling. Resultatet er en klar sammenheng mellom antall asylsøkere som kommer til Europa og omfanget av drukningsdød i Middelhavet.

Det er en 90 prosent reduksjon i antall migranter som omkommer på vei til Europa siden 2016.

Figur 6. Antall druknede migranter i Middelhavet 2014 – september 2020. Kilde: IOM

At antallet drukningsulykker reduseres dersom muligheten til å søke asyl ved ankomst fjernes, vises tydelig i statistikken for Australsk innvandring. Etter at Australia sluttet å behandle asylsøknader som ble fremsatt på fastlandet ble antallet drukninger redusert til 0, etter at over 400 personer druknet i 2012 alene.

Figur 7. Antall druknede migranter på vei over sjøen til Australia, 2009-2019. Kilde: Australian Border Deaths Database

4. Internasjonale konvensjoner

Dette kapitlet vil ta for seg internasjonale konvensjoner og hvilket handlingsrom Norge har innenfor disse.

Flyktningkonvensjonen av 1951 og tilleggsprotokollen fra 1967

Flyktningkonvensjonen fra 1951 omhandler i utgangspunktet en relativt liten gruppe *europiske* flyktninger etter verdenskrigen. Konvensjonen sa uttrykkelig at den kun gjelder i Europa og for flyktninger som måtte flykte før 1951. Det var først ved implementeringen av en tilleggsprotokoll til flyktningkonvensjonen i 1967 at personer utenfor Europa fikk en folkerettslig mulighet til å søke asyl i Europa.

Etter flyktningkonvensjonen har med andre ord bare europeere rett til å søke asyl – muligheten til å søke asyl i Europa for resten av verdens innbyggere er hjemlet i en tilleggsprotokoll som ble vedtatt 16 år etter at flyktningkonvensjonen ble opprettet.

På 50-tallet ble det ansett som opplagt at staten hadde rett til å beskytte sine grenser og bestemme hvem som hadde tilgang til eget territorium. Senere har den europeiske rettighetsutviklingen gått bort fra suverenitetsprinsippet til migrantperspektivet og individets (inkludert asylsøkerens) rettigheter.

Flyktningbegrepet har også ekspandert. Det er ikke først og fremst individer som beskyttes av asylordningen i dag, men befolkningsgrupper. Denne utviklingen må vi reversere. Den har ført til store problemer og er full av svakheter. Verken Erklæringen om menneskerettigheter i 1948 eller Flyktningkonvensjonen av 1951 gir asylsøkere noen annen rett enn til å søke asyl. Flyktningkonvensjonen forutsetter at det skal gis beskyttelse ved behov, men det er opp til statene selv å sette kriteriene og ellers håndtere asylsøkeren slik de selv mener er best. Ingen har etter konvensjonen krav på opphold i et spesielt land.

Det sentrale innholdet i 1951-konvensjonen er at den definerer hvem som kan kalles flyktning, og den slår fast at det er forbudt å returnere vedkommende til et land der vedkommende kan risikere å bli drept, torturert eller oppleve annen umenneskelig behandling – det såkalte «non-refoulement-prinsippet». Sovjetunionen og østblokklandene trakk seg fra arbeidet med konvensjonen, som hadde en anti-kommunistisk brodd. Konvensjonen var på en måte skreddersydd for at vestlige land kunne ta imot dissidenter på flukt fra sovjetkommunismen.

Utvidelsen av flyktningkonvensjonen med en tilleggsprotokoll i 1967 har ført til at den også gjelder for ikke-europeere. Den gjelder ikke lenger bare for forfulgte dissidenter, men er utvidet til forfulgte minoritetsgrupper og tilfeldige ofre for væpnede konflikter, ekstrem fattigdom og sterke krefter jobber for at den også skal gjelde klimaflyktninger. Utvalget mener Norge bør jobbe for å redusere omfanget av konvensjonen, ikke utvide den. Ingen på den tiden så for seg at protokollen skulle medføre store asylankomster til Norge fra Afrika og Asia.

Konvensjonens begrensninger og handlingsrom

Ingen suveren stat er forpliktet av internasjonale avtaler til å føre en innvandringspolitikk som undergraver borgernes sikkerhet og økonomiske velstand på kort eller lang sikt, eller forandrer nasjonens historiske, kulturelle, språklige, religiøse og normative grunnlag.

Det er ikke en folkerettslig forpliktelse å opprettholde beskyttelsen dersom flyktninger trygt kan vende hjem igjen, jamfør opphørsklausulene i flyktningkonvensjonen. Men har man først tatt imot kvoteflyktninger, gitt asylsøkere permanent opphold eller innvilget opphold på humanitært grunnlag, gjelder ikke opphørsklausulene. Flyktningkonvensjonen gir heller ingen rett til familiegjening; her er det også et handlingsrom for hvert enkelt lands myndigheter. Norge har overoppfyllt sine forpliktelser i mange år, med store statsfinansielle kostnader og omfattende demografiske endringer som resultat.

FN kan ikke pålegge medlemsland utilbørlige belastninger. Vi er imot en ekstrem form for rettsliggjøring på asylfeltet, som flytter kontrollen over grensene våre til internasjonale organisasjoner og domstoler. Norge har gitt permanent opphold på humanitært grunnlag og til familier som opparbeider seg særlig tilknytning til riket, men dette følger ikke av konvensjoner. Det grunnleggende prinsippet i asylretten kalles *non-refoulement*: Det betyr et absolutt vern mot utsendelse til et land der en person risikerer dødsstraff eller tortur, eller umenneskelig eller nedverdiggende behandling eller straff. Dette prinsippet vil de fleste stille seg bak, men det kan også være svært problematisk så lenge vi ikke har en klar lovhjemmel til å fengse personer som utgjør en trussel mot nasjonens interesser eller mot befolkningen.

Dersom en asylsøker har reist igjennom et eller flere trygge land, kan Norge nekte å realitetsbehandle søknaden. Retur til et trygt transitland bryter ikke internasjonale konvensjoner. Det er heller ingen folkerettslige hindre for å inngå avtaler med et tredjeland om at både asylbehandlingen og asyloppholdet skal skje der. Det er slike avtaler Australia har med Papa New Guinea og Nauru. Det er praktiske vansker for europeiske land å finne tilsvarende partnere, men problemet er ikke folkerettslig. Den australske ordningen er riktignok omdiskutert og kritisert fra forskjellige organisasjoner, men kan vanskelig sies å bryte med internasjonale forpliktelser.

Det finnes også en lang rekke områder der norsk praksis allerede hevdes å bryte med EMK, og det er nesten ikke grenser for hvor langt enkelte er villig til å tolke EMK. Menneskerettighetene gir for eksempel rett til familieliv, noe svært mange tolker som at flyktingers familie har en uforbeholden rett til å komme til Norge. FrPs innvandringsutvalg er uenig i slike definisjoner og vil være svært restriktive til å gi slike bi-rettigheter som følge av EMK. For FrP står religionsfrihet høyt og denne er også forankret i EMK. FrP vil likevel ikke tillate religionsutøvelse som krenker eller sjenerer tredjeperson, eller som bryter med norske lover og regler. FrPs innvandringsutvalg støtter opp om menneskerettighetene, men mener at for vide tolkninger av disse er et alvorlig problem for nasjonalstatens råderett.

Utvalget vil:

- Motarbeide enhver form for utvidelse av flyktningbegrepet eller flyktningkonvensjonens omfang.
- Anse flyktningkonvensjonen å bare gjelde for enkeltindivider og ikke grupper.
- Jobbe for å redusere omfanget av flyktningkonvensjonen, ikke utvide den.
- Utfordre internasjonale konvensjoner og forpliktelser der det bryter med nasjonalstatens selvråderett.
- Arbeide for at statene, FN og verdenssamfunnet for øvrig får på plass mekanismer for å hjelpe flyktninger mer effektivt og rettferdig enn det som er mulig gjennom dagens asylordning.

5. En ny innvandringspolitikk

Dagens asylsystem har spilt falitt. FrP mener det må jobbes for å få til et nytt asylsystem. Vi vil beskrive dette her.

Avvikling av dagens asylsystem

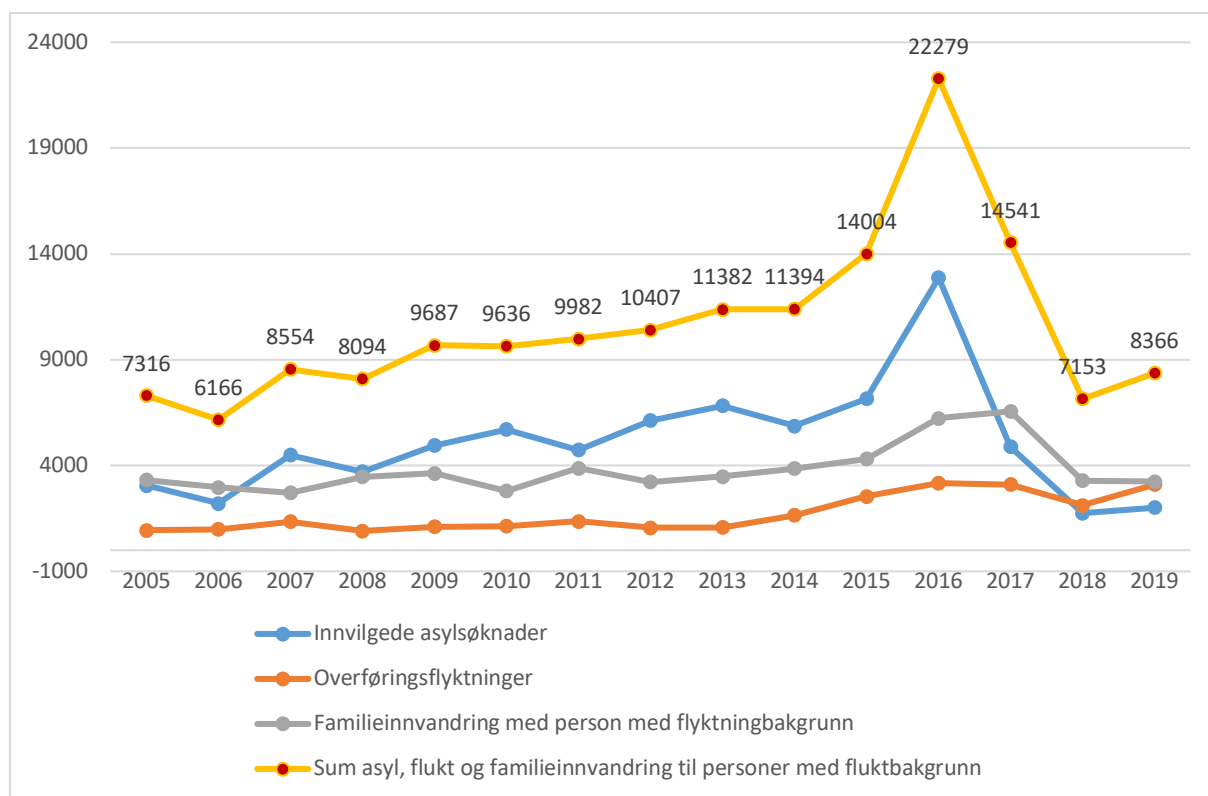
Svakheter ved dagens asylsystem er mange og godt dokumenterte. Utvalget vil derfor avvikle dagens asylordning og innføre et nytt og mer rettferdig system som gjør at migranter ikke motiveres til å betale tusenvis av dollar til menneskesmuglere og risikere liv og helse på ferden til Europa.

Et nytt asylsystem må være forutsigbart, forståelig og enkelt å forvalte, og det må være innrettet slik at man ikke blir tvunget til hurtige, politiske vedtaksprosesser for å håndtere migrasjonskriser. Det må også være et system som tar inn over seg at migrasjonsstrømmene er blandede, der både personer med beskyttelsesbehov og folk med andre motiver inngår.

Utvalget foreslår et enkelt og lett forståelig prinsipp: *Det skal bli umulig å få opphold i Norge ved å søke asyl ved ankomst i Norge.* Erfaringer fra Australia viser at en slik omlegging kan spare tusenvis av menneskeliv fordi det blir slutt på livsfarlige sjøreiser og menneskesmuglere mister sitt levebrød.

Utvalget kan ikke støtte et asylsystem som bygger opp om forretningsideen til nådeløse menneskesmuglere og annen illegal virksomhet, og som setter livene til mennesker i fare. Norge kan ikke ha et asylsystem som er tilpasset de som har nettverk og penger til å betale menneskesmuglere for å reise, mens fattige mennesker i fattige land ikke har noe mulighet til å benytte seg av dagens asylsystem.

Moderne transportmidler har gjort verden mindre og reiser billigere. Der det før tok uker eller måneder å flytte på seg, kan vi legge de fleste avstander i dag bak oss på timer eller dager, også mellom kontinenter. Dette har gjort det norske og europeiske asylinstituttet tilgjengelig for hele verden. Norge og Europa kan ikke redde hele verdens utsatte, fra økonomiske vanskelige kår, kriger, undertrykkelse, sekterisk krig, seksuell fordømmelse eller æresvold.

Figur 8. Antall kvoteflyktninger, innvilgede asylsøknader og familieinnvandring til personer med fluktbakgrunn, 2005-2019. Kilde: UDI-oppdrag.

I løpet av de siste ti årene har Norge tatt i mot 119 000 personer med fluktbakgrunn. Dette er dobbelt så mange som Danmark, som tok i mot 64 000 i samme periode. Norge har tatt i mot tre ganger flere med fluktbakgrunn enn Danmark i årene før og etter migrantkrisen. Danmark har klart å redusere fluktrelatert innvandring til et langt lavere nivå enn Norge i årene etter migrantkrisen på grunn av et politisk flertall for strengere asyl- og flyktningpolitikk, med blant annet null kvoteflyktninger.

FrP har stått alene i Norge om en like streng politikk. Antall med fluktbakgrunn som kom til Danmark i 2019 var for eksempel 2 600 personer, mens det i Norge kom 8 400, noe som var en klar økning fra 2018. Norge klarte imidlertid å redusere antall med fluktbakgrunn med 15 000 personer i løpet av de to årene etter migrasjonstoppen (2016–2018), dette er mer enn Danmark som reduserte med 13 000 personer (2015-2017).

Retten til å søke asyl i Norge, til tross for at man har passert mange sikre land, medfører at menneskesmuglere og andre lands ulike tiltak for å begrense migrantstrømmen, avgjør antall asylankomster. Det er svært kostbart å rigge mottaksapparatet opp og ned i takt med antall asylsøkere. Den kommunale flyktningetjenesten vet ikke hvor mange som skal bosettes fra år til år.

Et annet argument for å avvikle asylordningen er at befolkningsøkningen i land som avgir mange migranter og flyktninger vil fortsette. Uansett hvor mange asylsøkere Norge tar imot, vil det aldri gjøre noen fundamental forskjell. Dette er ren matematikk. Å ta inn ti tusen asylsøkere i ett år kan sammenlignes med noen timers befolkningsøkning i Afrika sør for

Sahara. Løsningen er åpenbart at land og regioner hvor flyktningproblemer oppstår, selv må ta tak i sine utfordringer, og der skal Norge hjelpe til så langt det er mulig og i den grad vi slipper til.

I praksis bør avviklingen av dagens asylordning gjøres ved å opprette asylsentre utenfor Europa hvor alle asylsøkere som ankommer Norge blir sendt til. Alle som kommer til Norge uten gyldig innreisepapirer, bør avvises ved grensen og returneres – ikke til fare, men til et trygt land. De som kommer inn i Norge og leverer asylsøknad, skal overføres til et asylsenter i utlandet. De som innvilges retten til asyl, skal få beskyttelse i et trygt tredjeland. FNs flyktningetilbud skal rustes vesentlig opp, og Norge bør ta en ledende rolle i dette arbeidet.

Utvalget vil:

- Bidra til å avvikle dagens asylpolitikk i Europa.
- Stanse muligheten til å få opphold ved å søke asyl ved grensen.
- Opprette asylsenter utenfor Europa hvor alle asylsøkere som kommer blir sendt til mens søknaden behandles. Det skal ikke være mulig å søke asyl direkte ved disse sentrene.
- Bruke bistandsmidler til å få til avtaler med trygt 3. land for å opprette asylsentre.
- Bruke bistandsmidler for å få på plass omsorgssentre for mindreårige asylsøkere.
- At asylsøkere som får flyktningstatus gis beskyttelse i et trygt land Norge har avtale med.

Ny praksis frem til muligheten for opphold ved å søke asyl fjernes

Norge har et medansvar for at mange setter ut på livsfarlige og kostbare reiser. Norge har ikke ansvar for å andre lands migranter, og ideelt sett burde vi ikke bruke store beløp på tvangsreturer. Retur er både vanskelig å få til og svært kostbart. Men det er mer kostbart å la personer som nekter frivillig retur få bli i Norge. En forutsetning for å gi økonomisk bistand til land skal være at de tar imot egne borgere som ikke har lovlig opphold i Norge. Utvalget foreslår derfor en egen tilbakevendingsordning som er omtalt i et eget kapittel.

Det er generelt ulovlig å krysse en grense uten gyldige papirer. Nesten alle asylsøkere kommer til Norge uten ID-papirer, og få oppgir en god grunn til at det forholder seg slik. Vi kan ikke tillate dette lenger, det er uansvarlig. Vi har ikke god nok kontroll over hvem som er i riket. Rett til fri bevegelse i landet gjelder heller ikke for personer som har kommet ulovlig. Utvalget mener asylsøkere bør sitte i lukkede mottak inntil asylsøknaden er ferdig behandlet. Internering er ikke straff, men et virkemiddel for å få kontroll over hvem som befinner seg i landet vårt. I dag kan internering på visse vilkår benyttes ved personer uten kjent ID, men utvalget mener det er helt nødvendig at muligheten for internering utvides.

Stadige ankemuligheter reduserer effektiviteten i arbeidet med retur av utlendinger med avslag på oppholdstillatelse. Utlendingsnemndas vedtak er i utgangspunktet endelige. Likevel utgjør omgjøringsbegjæringer om lag halvparten av UNEs saksmengde. Omgjøringsbegjæringer var i utgangspunktet ment som en snever sikkerhetsventil, «et ekstraordinært middel til bruk i unntakstilfeller». Dette har likevel utviklet seg til noe som minner om en ordinær klageinstans. Det er ikke er noe tak på hvor mange ganger omgjøring kan begjæres. Kombinert med at utvisning etter omstendighetene kan gis oppsettende virkning og utvisning dermed utsettes gjennom behandlingen av en slik begjæring, gir dette til sammen en lite effektiv utvisningsprosedyre. Oppsettende virking er ikke hovedregelen, men dette forekommer i praksis.

Det er behov for å redusere antallet omgjøringsbegjæringer ytterligere, slik at regelen blir den unntakshjemmelen den var tiltenkt som, ikke en «ordinær» klageadgang. Utlendinger som sender en sak inn til omgjøring har allerede fått saken sin behandlet tre ganger: to ganger i UDI og en gang i UNE. Iverksettelse av et vedtak bør aldri kunne utsettes i påvente av behandlingen av en omgjøringsbegjæring. Ved et utvisningsvedtak vil utlendingen, når utreisefristen har utløpt, eksempelvis alltid måtte søke om omgjøring fra landet vedkommende er utvist til og ikke fra Norge.

Utlendinger har en særrett på fri rettshjelp, regulert i Utlendingslovens § 92. Avgjørelser fra UNE i et typisk år bringes inn for domstolene mellom 200-250 ganger. En rekke grupper har krav på fri rettshjelp i utlendingssaker. Det benyttes i dag for store ressurser på fri rettshjelp på utlendingsfeltet, og disse midlene kan brukes bedre for å styrke den ordinære rettshjelpsordningen.

I saker om bortvisning og tilbakekall av oppholdstillatelse har utlendingen krav på fritt rettsråd uten behovsprøving allerede fra UDIs saksbehandling. Det samme gjelder utvisningssaker etter utlendingsloven. I beskyttelsessaker har utlendingen rett på fri rettshjelp fra negativt vedtak i UDI. Utlendingers rettssikkerhet kan i langt større grad ivaretas av forvaltningens veiledningsplikt, slik normalsituasjonen er på andre rettsområder. Utvalget vil derfor fjerne særordninger for fri rettshjelp i utlendingssaker.

Enslige mindreårige asylsøker som kommer til Norge byr på en rekke problemer. For det første er dette den gruppen som koster aller mest, samtidig som dette er en gruppe som i all hovedsak blir sendt ut av storfamilien for å få opphold i Norge. Målet er å sende penger tilbake til familien og i en del tilfeller legge til rette for at familien senere kan komme etter. Det er stor risiko forbundet med slike reiser.

I saker med mindreårige asylsøkere er dagens praksis slik at det hovedsakelig er alder som avgjør utfallet av asylsøknaden, ikke om du er forfulgt eller ikke. Er man en ung afghaner under 16 år vil man nærmest automatisk få opphold. Er man mellom 16 og 18 år, vil man få midlertidig opphold og er man over 18 år vil man sannsynligvis få avslag. Asylsøkertallene viser at dette er noe asylsøkerne har fått med seg.

Det er grunn til å tro at våre ordninger for enslige mindreårige asylsøkere utnyttes, både ved at unge menn uten beskyttelsesbehov sendes ut på en farlig reise, og at unge menn lyver på alderen for å få opphold i Norge.

Det er umulig å avdekke alle som forsøker å jukse med alderen for å få opphold. Dessuten er det ingen rasjonell grunn til at noen måneder fra eller til på en asylsøkers alder, sier noe som helst om hvor stort beskyttelsesbehovet er. Vi kan ikke videreføre en ordning som kan avvise en ressurs svak 18-åring, men gi opphold til en ressurssterk 17-åring uten noe beskyttelsesbehov, selv om det i praksis bare skiller noen uker i alder.

Dagens praksis der man kan få midlertidig opphold frem til man fyller 18 år, bare fordi man er under 18 år og ikke har beskyttelsesbehov, er problematisk. Dette fører til at unge mennesker får bli akkurat lenge nok til at de etablerer en viss tilknytning, og det blir forståelig nok store protester når de må reise ut.

Alderskriteriene ved asylbehandlingen må derfor fjernes. Muligheten for å få opphold bare fordi du er mindreårig må fjernes. I stedet må det stilles objektive krav om at alle asylsøkeren må bevise at de er forfulgt for å få opphold, uansett alder. Det bør jobbes for å få til omsorgsordninger i hjemlandet for å kunne sende mindreårige ut av Norge.

Utvalget vil:

- At asylsøkere oppholder seg i lukkede mottak inntil asylsøknaden er ferdig behandlet.
- Utvide muligheten for internering for alle asylsøkere uten kjent ID.
- Sørge for at vedtak på utlendingsområdet aldri kan gis utsatt iverksettelse under behandling av en omgjøringsbegjæring i UNE.
- Stramme inn på retten til klageadgang
- Avvikle særordningene for fri rettshjelp på utlendingsområdet.
- Avvikle alle alderskriterier for asylsøkere og utelukkende vurdere beskyttelsesbehov.
- Fjerne retten til beskyttelse dersom man har reist gjennom eller oppholdt seg i et trygt land før man søker asyl.
- At inntil nytt asylsystem er på plass: fjerne retten til beskyttelse dersom man har reist gjennom eller oppholdt seg i et trygt land før man søker asyl.

Kvoteflyktninger

Norge har i lang tid tatt imot kvoteflyktninger (overføringsflyktninger). I motsetning til asylsøkere er kvoteflyktninger personer som FN har anerkjent som reelle flyktninger.

Det er et paradoks at Norge har full politisk kontroll over hvor mange kvoteflyktninger vi mottar, men etter dagens regelverk må styre asylpolitikken gjennom innstramninger og internasjonale signaler. Det vedtas på Stortinget hvor mange kvoteflyktninger Norge skal ta imot, men antall asylsøknader er avhengig av en rekke faktorer vi ikke direkte kan styre.

Utvalget foreslår at Norge, forutsatt at vi får full kontroll over asyltilstrømmingen, tar mot et lavt antall kvoteflyktninger. Hovedinnsatsen må legges i å integrere dem som alt har kommet – og som er lite integrert i arbeidsliv og samfunn. Koronapandemien gir Norge utfordringer i årene som kommer og det er også behov for å begrense offentlige utgifter i årene som kommer. Det er ingen folkerettslig forpliktelse å gi flyktninger permanent opphold og statsborgerskap, men når vi nå har gjort det, må det følges opp skikkelig. I forhold til folketallet har Norge gjenbosatt svært mange med fluktbakgrunn.

To britiske eksperter på migrasjon og flyktningarbeid, professorene Paul Collier og Alexander Betts, påpeker i boken *Refuge. Transforming a Broken Refugee System* (2017) at et system bygd opp i etterkrigstidens Europa ikke lenger fungerer i møtet med dagens globale migrantbevegelser og voksende antall flyktninger.

Resultatet av dagens system kan ende opp med fremmedfrykt og ressursmangel i Vesten og elendighet og pessimisme i nærområdene. Vi trenger et nytt system som er mer rasjonelt, mer humant og mer ressurseffektivt. Disse endringene er også mer moralske enn dagens system. Et viktig element er at kjedsomheten i flyktningetilværelsen må brytes; flyktningleirene i nærområder må gjøres om til økonomiske soner, der man også får tilbud om skolegang på alle nivåer, fra grunnskole til universitetsnivå. Det handler primært om å gi verdighet til flyktningene, muligheter til sysselsetting, uavhengighet og utdanning.

Reform for bedre integrering av kvoteflyktninger

Utvelgelsen av hvem som skal få komme som kvoteflyktninger må være en avveining mellom sårbarhet og muligheter for vellykket integrering. Kvoteflyktninger har vist seg svært vanskelig å integrere. I svært mange konflikter er kristne minoriteter ofre for forfølgelse og forholdene for disse har blitt stadig vanskeligere. Det er 260 millioner forfulgte kristne i verden og bare i løpet av det siste året har antallet økt med 15 millioner mennesker. Utvalget mener Norge bør prioritere å ta imot forfulgte kristne som ikke er trygge i nærområdene som kvoteflyktninger.

Kvoteflyktninger må *før* avreise til Norge få en grundig og realistisk opplæring i hvilke forventninger til integrering som gjelder her i landet. Vi vet at en god del foretrekker å oppholde seg i nærområdet av språklige, kulturelle og religiøse årsaker når de for eksempel hører at vi i Norge ser det som selvsagt at begge foreldrene jobber, at fysisk avstraffelse av barn er forbudt og at jenter og gutter behandles likt. Utvalget mener at det må settes krav til integreringsvilje hos dem som overføres til Norge, og norske myndigheter som står for utvalget skal legge vekt på evnen til å tilpasse seg norske forhold. Kulturkollisjoner mellom flyktninger og det norske samfunn taper begge parter på.

Konkret bør overføringsflyktninger til Norge over 18 år signere en kontrakt med UDI der man aksepterer norske lover og verdier knyttet til likestilling, barneoppdragelse, demokrati, ytringsfriheten og religionsfriheten. Ved brudd på kontrakten, kan man ikke tildeles statsborgerskap og ved alvorlige brudd kan UDI inndra oppholdstillatelsen.

De fleste nordmenn har et stort ønske om å hjelpe og mange har også ressurser til å det. Utvalget ønsker å innføre en ordning der privatpersoner som ønsker å hjelpe flyktninger

kan gå sammen om å ta ansvaret for flyktninger som hentes til Norge. Det finnes flyktninger som av ulike årsaker ikke kan hjelpes i nærområdene, derfor er det hensiktsmessig å opprettholde ordningen med å hente kvoteflyktninger, men Norge skal ta imot et langt lavere antall enn i dag. Antallet må vedtas i de årlige statsbudsjettene.

Utvalget ønsker en løsning der privatpersoner kan gå sammen å søke kommunen om å ta imot flyktninger som de forplikter seg til å følge opp, herunder både med å finne husvære og bidra økonomisk. Vi ønsker en modell der folk flest er med på å sponse ankomsten og levekostnaden for flyktninger. Nivå på dette må utredes nærmere. De må påta seg hovedansvaret for integreringen de 5 første årene flyktingene er i Norge. Kommunene må stille opp med norskopplæring, introduksjonsprogram og annen nødvendig fagkompetanse i integreringsjobben.

Frivillige lag og organisasjoner kan også bidra i integreringsprosessen, men de kan ikke stå som ansvarlig for å motta kvoteflyktninger. Staten skal ha ansvaret for utvelgelsen av hvem som får komme, stille integreringskriterier og bidra med hoveddelen av finansieringen. Det må inngås en kontrakt mellom kommunen, staten, de som påtar seg ansvaret for integreringen og eventuelt frivillige organisasjoner som ønsker å bidra i integreringsdugnaden.

Det samme utgangspunktet har utvalget når det gjelder å hjelpe mindreårige flyktninger. Utvalget er positiv til å sette av en begrenset kvote for foreldreløse mindreårige flyktninger som norske familier kan adoptere. Det finnes tusenvis av foreldreløse krigsbarn rundt om i verden som har et stort behov for hjelp og beskyttelse. Å legge til rette for frivillig adopsjon vil være et viktig bidrag for unge og foreldreløse krigs ofre. På denne måten vil vi sikre god omsorg og integrering, fordi det er vanlige folk og ikke staten som tar foreldrerollen.

Utvalget mener FNs Høykommissær for flyktninger bør endre praksis på dette området og legge til rette for at noen av barna som er uten foreldre i verdens flyktingeleirer kan adopteres bort. I vestlige land som Norge er det mange som venter lenge på å få adoptere barn og har mye å gi. Dette er bra for barna og det er bra for par som ønsker å adoptere barn.

Utvalget vil:

- At staten skal bestemme hvor mange kvoteflyktninger Norge skal ta årlig og at dette skal være et lavt antall.
- At hovedjobben skal være å integrere tusenvis av flyktninger som allerede er i Norge og som er dårlig integrert.
- At kristne forfulgte skal prioriteres som kvoteflyktninger.
- Innføre en samfunnskontrakt med UDI der flyktninger lover å akseptere norske lover og verdier.
- Innføre sanksjoner ved brudd på samfunnskontrakten.
- At privatpersoner skal overta deler av ansvaret for bosetting og oppfølging av flyktingene, herunder finne husvære og dekke deler av kostnadene.

- Arbeide for at det skal bli mulig med frivillig adopsjon av et begrenset antall mindreårige foreldreløse flyktninger som oppholder seg i flyktningeleirer.

Familieinnvandring

Retten til å hente ektefelle i utlandet har nordmenn alltid hatt og det er en rettighet utvalget ønsker å verne om. Norske sjøfolk, studenter, forretningsfolk, bistandsarbeidere og andre må kunne forelske seg i en utlending og etablere seg som familie i Norge.

Familieinnvandring innebærer både familieetablering og familiegjenforening.

Familiegjenforening er en rettighet flyktninger og arbeidsinnvandrere har, på visse vilkår.

Familieetablering omfatter i hovedsak å hente en ektefelle fra utlandet.

På få generasjoner har ekteskapsmarkedet i Norge gått fra å være i hovedsak lokalt og regionalt til å bli nasjonalt og etter hvert globalt. Familieinnvandringen til Norge har vært svært høy de siste årene. Fra 2014–2019 har UDI innvilget familieinnvandring til 75 000 personer utenfor EU/EØS. I året 2019 alene innvilget UDI innvandringstillatelse til 11 600 familiemedlemmer utenfor EU/EØS. Blant disse var indere på topp med 1 435 personer, etterfulgt av 945 fra Syria og 913 fra Eritrea.

Til sammenligning kom det kun 3 220 personer på familieinnvandring til Danmark i 2019. Av disse var det bare 111 fra Syria og 49 fra Eritrea. Danmark innvilger rett og slett færre søknader om familieinnvandring. For eksempel fikk 70 prosent av de som søkte familieinnvandring fra Eritrea avslag. Ytterst få indere får familiegjenforening hos vårt nabofolk. Dette har høyst sannsynlig sin årsak i at i Danmark er det mange partier på begge sider av den politiske akse som er restriktive, mens i Norge er Frp helt alene om å holde igjen. Det statlige finansierte humanitær-politiske kompleks er også større i Norge enn i Danmark. I Danmark reduserte de antall familieinnvandrede til personer med fluktbakgrunn fra 8 000 i 2015 til 781 i 2019. I Norge er tilsvarende tall drøyt 3 000 i 2015, over en topp på 6 000 i 2017 og til 3 247 i 2019. Til og med Sverige har de siste årene redusert omfanget av familieinnvandringen til personer med fluktbakgrunn, og var i 2019 nesten på norsk nivå målt per innbygger.

Ved at vi i mange år har hatt høy innvandring fra ikke-vestlige land blir også reglene rundt familie-etablering et problem. Blant en del innvandrergupper er det vanlig å hente ektefelle fra opprinnelseslandet. Dette fører til at integreringen stadig settes i revers og det er forbundet med en rekke problemstillinger.

Det må strammes kraftig inn på muligheten til familiegjenforening. Enslige mindreårige asylsøkere må aldri innrømmes familiegjenforening. For det første er nettopp muligheten for senere å hente familien en sterk drivkraft for å legge ut på den farefulle reisen. For det andre er det utnytting av asylsystemet dersom man får opphold fordi man ikke har omsorgspersoner, for deretter å oppleve at man søker om familiegjenforening med foreldrene. Dette burde resultere i at oppholdstillatelsen trekkes tilbake fordi det er åpenbart at man har fått opphold på falske premisser. For det tredje er det grov omsorgssvikt å sende sitt barn ut på en livsfarlig reise, for selv å komme etter på en trygg måte senere.

Dersom man har fått innvilget asyl skal hovedregelen være at du skal returnere så raskt det er trygt. Det vil selvsagt vanskeliggjøre en retur dersom vedkommende allerede har fått hentet familien sin til Norge. Det må derfor ikke innvilges familiegjenforening for vedkommende eventuelt har fått permanent oppholdstillatelse. I dag er regelverket utformet slik at man slipper unna forsørgerkravet dersom man raskt søker om familiegjenforening. Denne ordningen bør legges helt om slik at det ikke hindrer retur når dette er trygt, og særordningen som gjør at flyktninger og asylsøkere slipper forsørgerkrav ved familiegjenforening må fjernes i sin helhet.

Dersom familiegjenforening skal innvilges, bør det bare være for ektefelle eller egne barn under 18 år. Det må stilles krav om DNA-test for å fastsette slektskap ved alle familieinnvandringsaker.

Integrering tar tid og det er vanskelig for personer med innvandrerbakgrunn å bli en integrert del av det norske samfunnet. Enda vanskeligere blir det dersom personer med innvandrerbakgrunn også henter sin ektefelle fra andre land med annet språk, kultur og levested. Barna vil ha dårligere forutsetning for å lære seg godt norsk dersom foreldrene ikke snakker norsk hjemme. Det er et stort problem at barn født i Norge, ikke snakker godt nok norsk ved skolestart.

Ved stadig henting av ektefelle fra utlandet blant innvandrerbefolkningen, opprettholdes og forsterkes en økt segregering i samfunnet. Det ideelle hadde vært at innvandrerbefolkningen omgås og stifter familie med øvrig befolkning. Dette forekommer også i noe grad, men i enkelte kulturelle og religiøse grupper, forekommer nesten ikke slikt i det hele tatt. Det er i de samme grupperingene man også vil finne de dårligste integreringsresultatene. Problemstillinger og krav rundt familieinnvandring og integrering, er også omtalt i utvalgets første rapport.

Selv om FrP vil verne om retten til familieetablering, må misbruk bekjempes. Ordningen kan misbrukes til flerkoneri, til å skaffe seg opphold i Norge på falskt grunnlag og tvangsekteskap. Derfor mener utvalget at man bør vurdere å innføre karantene etter at man har hentet ektefelle. Dette betyr at det må gå noen år før man kan hente ny ektefelle dersom ekteskapet endte med skilsmisse. Utvalget mener også man må vurdere å sette et tak på hvor mange ektefeller en person kan hente til Norge. Kriteriene for dette må utredes nærmere.

En stor del av de arrangerte ekteskapene i enkelte miljøer er i virkeligheten fordekte tvangsekteskap. Utvalget har i samtaler med aktører som jobber med minoritetsungdom, fått klare advarsler om at arrangerte ekteskap er et alvorlig problem, spesielt for unge, muslimske jenter. Utvalget mener arrangerte ekteskap må forbys og sidestilles med tvangsekteskap, som er en alvorlig krenkelse av individets frihet. For å unngå disse problemene må det stilles krav om at ekteskapene blir inngått frivillig fra begge parter og uten føringer fra øvrig familie eller trossamfunn. Dersom ektefelle kommer fra land som er i risikozonen for tvangsekteskap, må det stilles krav om at ekteskapet inngås i Norge eller at det gjennomføres samtaler med begge parter før ekteskapet inngås, ved en norsk ambassade eller konsulat. Dette for å avdekke tvangsekteskap eller arrangerte ekteskap og for at ekteskapet skal kunne godkjennes som innvandringsgrunn av norske myndigheter.

Utvalget er fullt klar over at noen utnytter ektefeller fra fattige land. Dette må politi, utlendingsmyndighet og helsevesen være oppmerksom på. Nordmenn som dømmes for mishandling av utenlandsk ektefelle, bør tape retten til ny familieetablering. Det er grunn til å se nærmere på regelverket for henteekteskap. Dersom en person henter både 3 og 4 ektefeller fra utlandet, er det grunn til å reagere. Det bør derfor vurderes en karanteneordning ved gjentatt familieetablering.

Utvalget mener også at det i aller familiegjennforeningssaker må stille et ufravikelig krav om full selvforsørgelse og plettfriandel fra både søker og referanseperson.

Utvalget vil:

- Stanse all familiegjennforening til enslige mindreårige asylsøkere.
- Stanse all familiegjennforening til personer som har midlertidig opphold.
- Innføre underholdskrav uten unntaksordninger for flyktninger ved all familiegjennforening.
- At familiegjennforening skal begrenses til ektefelle og egne barn under 18. år.
- At det innføres obligatorisk DNA-test ved alle familieinnvandringsaker.
- Stille krav om plettfriandel fra både søker og referanseperson i alle familieinnvandringsaker.
- Sidestille arrangerte ekteskap med tvangsekteskap.
- Stille krav om at ekteskap er inngått i Norge eller at samtaler gjennomføres med begge parter for å avdekke arrangerte eller tvangsmessige ekteskap ved norske ambassader/konsulat.
- Frata retten til nytt henteekteskap dersom man er dømt for mishandling av tidligere ektefelle.
- Innføre en karanteneordning ved gjentatte henteekteskap.
- Vurdere å sette et tak på antall henteekteskap en person kan gjennomføre.

6. Innvandrere som befinner seg i Norge

Dette kapittelet tar blant annet for seg hvor lenge utvalget mener det skal gå før man får permanent opphold og hvilke kriterier man må oppfylle for å få statsborgerskap.

Botid, oppholdsgrunnlag og statsborgerskap

Asyl er midlertidig beskyttelse mot personlig forfølgelse. Statsborgerskap skal ikke komme som følge av krav, men tildeles etter innsats, tilknytning og oppholdstid. Løsningen for de aller fleste flyktninger, er retur til hjemlandet. Hjelp i nærområdene støtter opp om det. Erfaringer viser at flyktninger som har etablert seg langt borte i rike land, ikke vender hjem igjen. Belastningen på land i nærområdene må reduseres.

Det finnes en rekke forskjellig grunnlag for å få opphold i Norge. Det er knyttet forskjellig vilkår og rettigheter til de forskjellige oppholdsgrunnlagene. I dag er vanlig praksis at en asylsøker som får innvilget oppholdstillatelse, får midlertidig oppholdstillatelse i tre år. Dersom vedkommende ikke har kunnet returnere før det har gått tre år, vil det normalt sett bli gitt permanent oppholdstillatelse. Dette betyr i praksis at svært få returnerer. Eksempelvis er det nå mer enn tre år siden det kom et stort antall syriske flyktninger til Norge. Det var politisk flertall for at disse skulle returnere når det ble trygt, men siden det er mer enn tre år siden, har de aller fleste allerede fått permanent oppholdstillatelse i Norge. Til sammenligning har Danmark syv års midlertidig opphold før permanent oppholdstillatelse blir gitt.

Det er grunn til å tro at rause regler for permanent opphold bidrar til at flere velger Norge som destinasjon. Utvalget mener det bør innføres en hovedregel med åtte års midlertidig opphold uten rett til familiegjening, før eventuelt permanent opphold kan gis. For å få permanent opphold må det alltid stilles krav til plettfriandel.

Regelverket for statsborgerskap må strammes inn. Det må bli vanskeligere å komme til Norge uten noen som helst tilknytning, å bli norsk statsborger. Tall fra Norge, Danmark og Sverige viser at det er enorme forskjeller i antallet nye statsborgerskap. I løpet av perioden fra 2010–2019 har Norge tildelt statsborgerskap til 102 000 utenlandske statsborgere fra Afrika og Asia. Dette er nesten fire ganger så mange som Danmark. Forskjellen har blitt enda større de siste årene. I 2019 ga Norge statsborgerskap til nesten 20 ganger flere fra Afrika og Asia enn Danmark – 10 422 mot 571. Om vi bare tar med Afrika: Bare 100 personer med bakgrunn fra Afrika fikk dansk statsborgerskap, mens Norge ga statsborgerskap til 5 823 afrikanere. Flest norske statsborgerskap gikk til afrikanere fra Somalia og Eritrea, henholdsvis 2 986 og 1 406, mens tilsvarende tall for Danmark var 33 og 1.

Sverige er som vanlig i en ekstrem ytterkant også når det gjelder statsborgerskap: hele 58 614 personer fra Afrika og Asia fikk svensk statsborgerskap i 2019. Vi er svært bekymret for hvordan Sverige vil håndtere dette; de har store problemer med utenforskap, sosiale kostnader og alle slags konflikter allerede nå. Danmark har klart å samle et politisk flertall for en bærekraftig og fornuftig politikk. Sverige holder en egen og farlig kurs, mens FrP i Norge trenger å få med flere på en helt nødvendig kursendring.

Samtidig viser SSBs statistikk at opptil 95 prosent av de som fikk norsk statsborgerskap fra ikke-vestlige land hadde åtte år eller kortere botid i Norge, mens hovedregelen for å få norsk statsborgerskap har vært at en har hatt opphold i Norge i syv av de siste ti årene. Dette er en klar indikasjon på at norsk statsborgerskap er sterkt ønsket, men samtidig lett å få. I Norge er statsborgerskapsloven en rettighetslov som først og fremst er knyttet til botid, mens det i land som Danmark, Sveits og Østerrike settes en rekke andre krav før man kan tildeles statsborgerskap.

Man kan leve et fullverdig liv som innbygger i Norge, uten å være norsk statsborger. Det har derimot alvorlige negative konsekvenser dersom feil personer blir norske statsborgere. Utvalget mener det ikke er noe grunn for at personer som har innvandret til Norge trenger et norsk statsborgerskap. Norsk statsborgerskap bør bare gis til personer som er født av norske foreldre og som samtidig har en spesiell tilknytning til Norge, personer som er født i Norge eller personer som utviser en ekstraordinær innsats for å bli norsk. Med andre ord mener utvalget at det ikke skal være tilstrekkelig å være født i utlandet med en norsk mor eller far, det må kunne vises til at barnet har fast tilknytning og samvær med den norske forelderen.

I senere tid har vi stått ovenfor alvorlige problemer fordi personer som har sin lojalitet til terrorregimer og fiender av Norge, har fått norsk statsborgerskap. Skadevirkningene av slike tabber er uopprettelige.

I tilfeller hvor det er blitt avdekket at personer har fått norsk statsborgerskap på falske premisser skal statsborgerskap tilbakekalles. Man skal ikke premieres med å beholde norsk statsborgerskap og oppholdstillatelse, bare man lykkes med å lure norske myndigheter lenge nok.

Utvalget vil:

- Innføre åtte år midlertidig opphold før man kan få permanent opphold.
- Stille krav til plettfri vandel for permanent oppholdstillatelse.
- Stille mye tydeligere krav for å tilegne seg norsk statsborgerskap ved innvandring.
- Stille krav om at barn født i utlandet av en norsk mor eller far, må ha en fast tilknytning og samvær med den biologiske forelder som innehar det norske statsborgerskapet.
- Innføre følgende kriterier for norsk statsborgerskap:
  - Minimum 10 års botid.
  - Bestå språkprøve på minimum C1- nivå.
  - Bestå prøve om norske og grunnleggende universelle verdier.
  - Innføres en troskapsed etter mønster av ordningen i Danmark.
  - Plettfri vandel med samme krav til fravær av straffbare forhold som i Danmark, det vil si at en søker aldri kan få norsk statsborgerskap dersom vedkommende er:
    - Idømt en ubetinget straff på 1 år eller mer.
    - Idømt en ubetinget straff på 3 måneder eller mer for seksualforbrytelser, vinnings- og voldskriminalitet.

- Dømt for deltakelse i terrorrelaterte aktiviteter.
- Dømt til utvisning fra Norge for alltid.
- Dømt for gjengrelatert kriminalitet.
- Krav til selvforsørgelse de siste fem år, det vil si at søkeren må være selvforsørget i betydningen å ha en lønnsinntekt over et visst nivå (over lavinntektsgrensen) eller i utdanning. I tillegg kan ikke søker ha mottatt sosialhjelp de siste fem årene.
- Søker skal ha bidratt til å integrere ektefelle, partner og barn inn i det norske samfunnet. Selvsegregering skal aktivt forhindres.
- Har man jukset seg til statsborgerskap skal man fratras dette

7. Norge og verden

I dette kapittelet tar blant annet rapporten for seg hvordan EU og EØS påvirker Norge og vår innvandringspolitikk. Kapitlet tar også for seg alvorlig kriminalitet og terrorbekjempelse og trygghet for Norges befolkning. Til slutt beskriver vi hvordan flyktninger i Norge og nærområdene kan hjelpes hjem.

EU og EØS

EØS-innvandringen er gunstig for norsk næringsliv. Den følger konjunkturer; når det går godt i norsk økonomi, trenger vi flere hender. Når aktivitetene går ned, reiser ofte EØS-arbeiderne tilbake. Ulempene er imidlertid også til stedet: svart arbeid, fiktive fakturaer, sosial dumping, vinningskriminalitet som følge av åpne grenser og trygdeeksport.

Utvalget har møtt representanter fra politiet som kunne fortelle om betydelige utfordringer med organisert kriminalitet, svart arbeid og hvitvasking knyttet til EØS-innvandring. Offentlige midler kan risikere å havne hos kriminelle aktører og offentlige innkjøpsordninger kan benyttes til hvitvasking. Det er svært viktig å styrke arbeidet mot organisert kriminalitet, svart arbeid og hvitvasking knyttet til EØS-innvandring.

EØS bringer med seg arbeidslivskriminalitet, men det ville samtidig være umulig å drive verft på Vestlandet eller opprettholde norsk landbruk slik vi kjenner det uten denne innvandringen. EØS-borgere kan være her i tre måneder, men har ingen rettigheter. De må forlate Norge igjen etter tre måneder om de ikke har arbeid. EØS-arbeidere fører til at praktisk anlagt norsk ungdom med redusert arbeidsevne utkonkurreres. Akademisk orientert ungdom berøres i liten grad.

EØS-innvandring er gunstig for arbeidsgivere og middelklassen som etterspør håndverktjenester, men har negative konsekvenser for norske håndverkeres konkurransevne. Utenlandske selskaper og arbeidere har ofte et annet forhold til kvalitetsstandarder og lønnsvilkår, noe som gjør det svært krevende for norske håndverkere. Utvalget mener det må innføres bedre og mer målrettede tilsynsordninger som avdekker juks og dårlig håndverk. Dette kan ikke gjøres med flere skjemaer, men uavhengige kvalitetskontroller ute på arbeidsplassene.

Utvalget registrerer at det er en sunn skepsis mot EØS-innvandringen i store deler av befolkningen. Det verserer også noen misforståelser om at EØS-avtalen pålegger Norge å ta imot asylsøkere og flyktninger. Innvandringsutvalget er av den oppfatning at EØS-avtalen ikke har stor innvirkning på ikke-europeisk innvandring. Derfor må ikke problemer med ikke-vestlig innvandring knyttes til EØS-avtalen. FrP er som parti skeptisk til deler av EØS-avtalen og ønsker denne endret, men dette er ikke hovedsakelig relatert til innvandring.

Utvalget ser likevel med stor bekymring på signalene som kommer fra EU når det gjelder asylpolitikk. Utvalget anbefaler FrP på det sterkeste å motsette seg ethvert forsøk på å innføre en forpliktende fordelingsnøkkel for asylsøkere i Europa. Norsk innvandringspolitikk skal styres fullt og helt av norske politikere, ikke av EU. Utvalget mener at Europa samlet må

gå i retning av det FrP foreslår i denne rapporten, inntil det skjer vil dødstrafikken over Middelhavet fortsette og presset på Europa vil øke.

Utvalget ønsker ikke at Norge skal trekke seg fra EUs Dublin-samarbeid. Det er viktig at prinsippet om at en asylsøker skal registreres og prosesseres i første trygge land vedkommende kommer til. Utvalget går imot ethvert forsøk på å tvangsfordele migranter etter en fordelingsnøkkel avgjort i Brussel, uten norsk medbestemmelse. Vedrører EØS-innvandring, er den største trusselen trygdeeksport. EØS-arbeidere får trygderettigheter i Norge, selv etter kort botid. Dette er ikke noe stort problem i skrivende stund, men dette kan endre seg. Utvalget vil derfor arbeide for at Norge får en 'nødbremse' hvor det gjøres mulig å stanse EØS-migrasjon i en situasjon hvor innsiget overstiger landets evne til å håndtere dem.

Utvalget vil:

- Styrke arbeidet mot organisert kriminalitet, svart arbeid og hvitvasking.
- Innføre flere kvalitetskontroller for å avdekke dårlig håndverk og styrke norske bedrifters konkurransevne.
- Norsk innvandringspolitikk skal styres fullt og helt av norske politikere, ikke av EU.
- Motsette seg ethvert forsøk på å innføre en forpliktende fordelingsnøkkel på asylsøkere i Europa.
- Motsette seg at Dublinavtalen avskaffes så lenge dagens asylsystem består

Bekjempe terror og alvorlig kriminalitet

I en tid med grenseløs terrorisme og klanbasert organisert kriminalitet, er det uetisk å ha åpne grenser der hvem som helst kan melde seg og søke om asyl. Asylrevet migrasjon medfører reelle sikkerhetsutfordringer.

Det kan ikke være slik at terrorister, krigsforbrytere og kriminelle utlendinger som begår handlinger som drap og voldtekt, ikke kan utvises, utleveres eller straffeforfølges i utlandet – fordi de tilfeldigvis har begått forbrytelser i et land hvor de kan bli utsatt for dødsstraff. Norge skal ikke være en frihavn for disse personene og den norske befolkningen skal ikke utsettes for økt risiko fra disse. FrP mener det er behov for en internasjonal straffedomstol på dette området slik at personene kan dømmes og stilles til ansvar for de forbrytelsene de har begått. De bør heller ikke sone sin straff i det landet de har oppsøkt.

Det er et anerkjent internasjonalt rettsprinsipp at lovbrudd skal straffeforfølges der lovbruddet ble begått. Utvalget har registrert at aktivister og sterke stemmer i den norske samfunnsdebatten forsøker å snu disse prinsippene på hodet. Det hevdes stadig at hvert land har et ansvar for å straffeforfølge sine borgere for forbrytelser begått i andre land. Dette brukes igjen som et påskudd for å hente farlige terrorister tilbake til Norge. Dette er for det første en fullstendig gal fremstilling av gjeldende internasjonal rett, og kan potensielt føre til at Norge henter svært farlige personer til Norge, med den risikoen dette innebærer for nasjonens innbyggere. Det ironiske er at de samme kreftene som mener vi skal hente norske

statsborgere fra utlandet for å straffeforfølge de her, også tar til orde for at utenlandske statsborgere som har begått kriminalitet i Norge, ikke kan sone i utlandet.

Utvalget mener at det i tilfeller der utsendelse av svært farlige personer ikke kan gjennomføres, må vedkommende interneres. Krekar-saken er et eksempel på hvordan en mann, ansett som en trussel mot rikets sikkerhet, samtidig kan være en fri mann i det samme riket. Dagens praksis som er utledet av internasjonale konvensjoner, fører altså til at innbyggerne i Norge må leve i forhøyet risiko, for å beskytte en farlig terrorist. Utvalget mener innbyggernes sikkerhet skal settes i høysetet og at Norge i slike tilfeller skal internere den farlige personen.

Vilkårene for å tilbakekalle norsk statsborgerskap ved spesielt alvorlig kriminalitet må skjerpes. Dette gjelder deltakelse i terrorrelaterte kriminalitet som for eksempel fremmedkrigere, terrorhandlinger i Norge og IS-kvinner. Men det kan også gjelde deltakelse i terrorrekruttering og finansiering. I tillegg skal det vurderes å tilbakekalle norsk statsborgerskap for personer som deltar i alvorlig gjengkriminalitet som for eksempel ledere i gjenger som Young Bloods.

Utvalget vil:

- Jobbe for å opprette en internasjonal straffedomstol for terrorisme og alvorlige forbrytelser mot menneskeheten begått i land uten et fungerende rettsapparat.
- Si nei til å hente kriminelle personer til Norge for å straffeforfølge dem.
- Sørge for at forbrytelser skal straffeforfølges der forbrytelsen ble begått.
- Internere alle utlendinger som ikke kan sendes ut av landet, dersom de er ansett å utgjøre en fare mot nasjonen eller det norske folk.
- Gi utvidet myndighet til å ta statsborgerskapet fra personer som utgjør en trussel mot rikets sikkerhet eller vitale nasjonale interesser.

Retur

Utvalget mener flere flyktninger må motiveres til å reise tilbake til hjemlandet sitt når det har blitt trygt. Norge har hatt en tilbakevending- eller repatrieringsordning i flere tiår, men den er lite benyttet.

Midlertidig beskyttelse

Det har alltid ligget til grunn at asyl er *midlertidig beskyttelse mot fare*. Asyl skal ikke være en innvandringsvei. Vi ønsker å argumentere for at tilbakevending kan være en fordel for alle tre parter – mottakerlandet, avsenderlandet og også for mange av flyktningene selv.

I Norge har det nærmest blitt gjort til noe negativt om folk vender hjem. For svært mange vil drømmen være å komme hjem, forutsatt at man har mulighet til å skape seg et liv og bygge seg et hjem. Det er dette utvalget vil legge bedre til rett for, både for flyktninger i nærområdene som sitter fast i flyktningeleirer uten ressurser til å reise hjem, og for flyktninger i Norge. Vi har ikke ordninger som stimulerer godt nok til å reise hjem og bygge opp sitt lokalsamfunn.

Frivillig retur

Norge har store utfordringer med å lykkes med integreringen og fluktrelatert innvandring vil på sikt kunne svekke bærekraften i velferdsmodellen, noe som rammer mest de som har minst i Norge. Mange flyktninger har utfordringer med å tilpasse seg vårt språk og vår kultur, og de bekymrer seg for at barna blir «for norske». Det er forståelig at ikke alle ønsker å leve i et vestlig land, med liberal kultur, likestilling, seksuell frihet og religionsfrihet.

Tilbakevending vil hjelpe disse gruppene tilbake til egen kulturkrets. Der kan de også være med på bygge opp landet de flyktet midlertidig fra. De kan få med seg en returpakke, som gjør det mye mer realistisk raskt å komme i gang igjen i hjemlandet: Danmark gir ca. 400 000 DKK til en tobarnsfamilie. Utvalget mener beløpets størrelse må utredes nærmere og tilpasses ulike land og det må utarbeides vilkår om at man frasier seg eventuelt oppholdstillatelse og/eller norsk statsborgerskap. Dagens tilbakevendingsordning har en retur støtte på 15.000 NOK per person, og er altfor lite til å ha noen betydning for omfanget av den frivillige returen.

Returstøtte i form av kontanter vil oppfylle flere målsettinger. I tillegg til å avlaste velferdsordninger og den generelle belastningen innvandring er for Norge, så vil den hjelpe mennesker å vende hjem. De som vender hjem vil bidra med sårt tiltrengte menneskelige og økonomiske ressurser. Undersøkelser viser at utviklingshjelp som går direkte til befolkningen er effektiv hjelp og skaper økonomisk vekst i lokalmiljøet. Man unngår at midlene blir borte i omkostninger og korrupsjon, da pengene i stor grad vil gå inn i lokale markeder og bidra til vekst og utvikling.

FN har alltid hevdet at tilbakevending er målet, og grunnen er enkel: flyktingen trengs for å bygge opp igjen landet sitt. Det er merkelig at mange som ellers støtter FNs anbefalinger og ønsker å være solidariske med fattige land er så lite opptatt av å hjelpe i nærområdene og aktivt legge til rette for tilbakevending. Med repatrieringen kan det følge penger, men det er også mulig med norske investeringer, for eksempel i samarbeid med norske bedrifter, Norad, bistandsorganisasjoner og Innovasjon Norge

Utvalget mener det må jobbes mer målrettet med retur når det er trygt å returnere. Helt fra asylsøkere og flyktninger ankommer må de forberedes på at oppholdet er ment å være av midlertidig karakter og at retur er målet. Til dette arbeidet trengs tett oppfølging. Utvalget foreslår derfor at det innføres tydeligere ansvar, med målsettinger for IMDI og UDI på retur. En sentral oppgave skal være å forberede personer på tilbakevendingen, pleie kontakten med myndighetene i områdene der tilbakevending er mulig og hjelpe til både med det økonomiske og praktiske for de som skal vend tilbake til sitt hjemland.

Norsk bistand kan brukes som pressmiddel

Det er et betydelig problem at en rekke land som sender fra seg mange asylsøkere, nekter å ta imot sine egne innbyggere ved tvangsretur. Dette er med på å undergrave asylordningen og legger utilbørlig press på mottakerlandene. Norge er en stor bistandsaktør og det må stilles tydelige krav til mottakere av norsk bistand. Dersom de ikke vil inngå returavtaler med Norge, må bistanden kuttes eller stoppes helt.

Det er en langvarig og opprivende debatt i Europa om islams plass i et vestlig land. Sharia (islamsk rettslære basert på islams hellige tekster; islamske lover) har en sentral plass hos de fleste troende muslimer, men Sharia er ikke i noen form eller forstand ønsket i Norge eller Europa, som bygger på sekulære lover vedtatt i demokratiske organer. Vi har som absolutt forutsetning at de som ønsker en fremtid som statsborgere i Norge, slutter seg til demokratiet, rettsstaten, menneskerettighetene og folkesuverenitetsprinsippet. Det er velkjent at fragmenterte samfunn, med etniske konflikter, har mindre tillit og lavere produktivitet enn mer homogene samfunn. Mennesker trives best der de har dype språklige, etniske, kulturelle og religiøse røtter. Økt støtte til retur vil også hjelpe innvandrere som ikke finner seg til rette i et vestlig samfunn, å komme seg tilbake til sitt hjemland.

Det sitter svært mange flyktninger i leire i sine nærområder. Svært mange ønsker å returnere til sine hjemland når det er trygt. Det kan være svært vanskelig for de som har mistet alt, å returnere til sitt hjemland. Ofte er hjemmet borte og infrastrukturen rasert. Det er likevel av stor viktighet at retur kan finne sted. Uten at noen begynner gjenoppbyggingen, vil forholdene ikke bli bedre. Her kan bistand gjøre en stor forskjell. Utvalget ønsker derfor at Norge skal påta seg en lederrolle i arbeidet med retur støtte til de som er i sine nærområder, men mangler ressurser til å vende tilbake til sitt hjemland.

Behovet for økonomisk støtte for å starte et nytt liv og gjenoppbygge lokalmiljøet, er essensielt. Bistandspenger vil gjøre langt mer nytte ved å følge innbyggere som ønsker å reetablere seg, enn ved å gå til korrupte regimer. Utvalget mener returarbeidet burde vært prioritert høyere av FN og foreslår derfor at Norge tar initiativ overfor FN for å intensivere dette arbeidet.

Utvalget vil:

- Utrede og innføre en returpakke av en vesentlig større verdi enn dagens ordning, for å skape motivasjon for tilbakevending slik at man kan være med å bygge opp sitt hjemland.
- Innføre kriterier om at man må frasi seg norsk oppholdstillatelse/ statsborgerskap for å motta en raus returpakke.
- Gi UDI et tydelig ansvar med målsettinger tilrettelagt for å gjennomføre tilbakevending så raskt det er trygt nok i hjemlandet.
- Stanse bistand til land som ikke tar imot sine egne innbyggere.
- Ta initiativ overfor FN for å intensivere returarbeidet i nærområdene.

8. Koronakrisens påvirkning

Koronaepidemien vinteren og våren 2020 har i løpet av kort tid kastet verden ut i den dypeste økonomiske krisen i moderne tid. Per første kvartal 2020 var 6 prosent av arbeidsstyrken i Norge helt eller delvis arbeidsledig, og Finansdepartementet anslår at Fastlands-BNP vil falle med over 3 prosent i år. Samtidig som veksten i næringslivet er negativ og skatteinntektene faller sterkt, øker de offentlige utgiftene med flere hundre milliarder som må dekkes via Oljefondet. Fallende økonomisk aktivitet globalt har også ført til kraftig fall i oljeprisen, som spiller en helt avgjørende rolle for statens inntekter.

For å stanse smitte ble det iverksatt omfattende tiltak og grensekontroller. Det ble iverksatt innreiseforbud for de aller fleste som normalt sett har lov til å passere grensen, mens personer som i utgangspunktet ikke har lov til å passere grensen, ble unntatt fra de strenge innreiserestriksjonene. Asylsøkere kunne altså fritt passere, mens alle som i utgangspunktet har lov til å passere ble stanset. Dette kan illustreres ved at til tross for at Norge nærmest har vært nedstengt på grunn av Koronaen så har Norge i løpet av 2020 (per september) mottatt 900 asylsøkere, 1 100 kvoteflyktninger og 2 000 familiegjenforente til personer med fluktbakgrunn.

Situasjonen vil ikke fullt ut kunne normalisere seg før en ny vaksine er på plass, og i skrivende stund er det tidligst i løpet av første halvår 2021. Ifølge SSBs økonomiske prognose, vil beste fall-scenariet medføre at norsk økonomi vil være i en nedgangskonjunktur frem til minst år 2023.

Samtidig vil ikke-vestlige innvandrere rammes spesielt hardt av koronakrisen fordi de har en langt svakere tilknytning til arbeidslivet enn den øvrige befolkningen. Dette vises i SSBs arbeidsledighetsstatistikken ved at 15 prosent av innvandrere fra Asia og 18 prosent av innvandrere fra Afrika var registrert som arbeidsledige 2. kvartal 2020, mens dette gjaldt for 6 prosent av øvrig befolkning. Dette forsterkes ved at smitteverntiltakene under koronakrisen rammer spesielt hardt næringer som har en høy andel ikke-vestlige innvandrere, som servicenæringer, transport og varehandel.

Koronakrisen kan gjøre vår evne til å integrere asylsøkere og flyktninger i det norske arbeidsmarkedet *enda vanskeligere* enn tidligere. Det betyr at livsløpskostnadene for personer med fluktbakgrunn kan bli enda høyere enn antatt, samtidig som flere enn forventet av personer som er født og oppvokst i Norge, eller som allerede har rettigheter i Norge, vil trenge offentlig hjelp.

Dette er en grunn til at det haster med å stramme inn innvandrings- og asylpolitikken ytterligere for å sikre en bærekraftig velferdsmodell for fremtiden og sikre at Norge også fremover kan hjelpe flyktninger i deres nærområder.

Å avvikle dagens asylpraksis vil spare samfunnet for milliarder av kroner, penger som må prioriteres til å gjenreise norsk økonomi og integrere de mange innvandrere som alt er her og som står utenfor både arbeidslivet og også mange av de andre arenaene i det norske samfunnet.

9. Samlet oversikt og oversikt over forslag

1. Motarbeide enhver form for utvidelse av flyktningbegrepet eller flyktningkonvensjonens omfang.
2. Anse flyktningkonvensjonen å bare gjelde for enkeltindivider og ikke grupper.
3. Jobbe for å redusere omfanget av flyktningkonvensjonen, ikke utvide den. .
4. Utfordre internasjonale konvensjoner og forpliktelser der det bryter med nasjonalstatens selvråderett.
5. Arbeide for at statene, FN og verdenssamfunnet for øvrig får på plass mekanismer for å hjelpe flyktninger mer effektivt og rettferdig enn det som er mulig gjennom dagens asylordning.
6. Bidra til å avvikle dagens asylpolitikk i Europa.
7. Stanse muligheten til å få opphold ved å søke asyl ved grensen.
8. Opprette asylsenter utenfor Europa hvor alle asylsøkere som kommer blir sendt til mens søknaden behandles. Det skal ikke være mulig å søke asyl direkte ved disse sentrene.
9. Bruke bistandsmidler til å få til avtaler med trygt 3. land for å opprette asylsentre.
10. Bruke bistandsmidler for å få på plass omsorgssentre for mindreårige asylsøkere.
11. At asylsøkere som får flyktningstatus gis beskyttelse i et trygt land Norge har avtale med.
12. At asylsøkere oppholder seg i lukkede mottak inntil asylsøknaden er ferdig behandlet.
13. Utvide muligheten for internering for alle asylsøkere uten kjent ID.
14. Sørge for at vedtak på utlendingsområdet aldri kan gis utsatt iverksettelse under behandling av en omgjøringsbegjæring i UNE.
15. Stramme inn på retten til klageadgang
16. Avvikle særordningene for fri rettshjelp på utlendingsområdet.
17. Avvikle alle alderskriterier for asylsøkere og utelukkende vurdere beskyttelsesbehov.
18. Fjerne retten til beskyttelse dersom man har reist gjennom eller oppholdt seg i et trygt land før man søker asyl.
19. At inntil nytt asylsystem er på plass: fjerne retten til beskyttelse dersom man har reist gjennom eller oppholdt seg i et trygt land før man søker asyl.
20. At staten skal bestemme hvor mange kvoteflyktninger Norge skal ta årlig og at dette skal være et lavt antall.
21. At hovedjobben skal være å integrere tusenvis av flyktninger som allerede er i Norge og som er dårlig integrert.
22. At kristne forfulgte skal prioriteres som kvoteflyktninger.
23. Innføre en samfunnskontrakt med UDI der flyktninger lover å aksepterer norske lover og verdier.
24. Innføre sanksjoner ved brudd på samfunnskontrakten.
25. At privatpersoner skal overta deler av ansvaret for bosetting og oppfølging av flyktningene, herunder finne husvære og dekke deler av kostnadene.
26. Arbeide for at det skal bli mulig med frivillig adopsjon av et begrenset antall mindreårige foreldreløse flyktninger som oppholder seg i flyktningeleirer.
27. Stanse all familiegjenforening til enslige mindreårige asylsøkere.

28. Stanse all familiegjenforening til personer som har midlertidig opphold.
29. Innføre underholds krav uten unntaksordninger for flyktninger ved all familiegjenforening.
30. At familiegjenforening skal begrenses til ektefelle og egne barn under 18. år.
31. At det innføres obligatorisk DNA-test ved alle familieinnvandrings saker.
32. Stille krav om plettfriandel fra både søker og referanseperson i alle familieinnvandrings saker.
33. Sidestille arrangerte ekteskap med tvangsekteskap.
34. Stille krav om at ekteskap er inngått i Norge eller at samtaler gjennomføres med begge parter for å avdekke arrangerte eller tvangsmessige ekteskap ved norske ambassader/konsulat.
35. Frata retten til nytt henteekteskap dersom man er dømt for mishandling av tidligere ektefelle.
36. Innføre en karanteneordning ved gjentatte henteekteskap.
37. Vurdere å sette et tak på antall henteekteskap en person kan gjennomføre.
38. Innføre åtte år midlertidig opphold før man kan få permanent opphold.
39. Stille krav til plettfriandel for permanent oppholdstillatelse.
40. Stille mye tydeligere krav for å tilegne seg norsk statsborgerskap ved innvandring.
41. Stille krav om at barn født i utlandet av en norsk mor eller far, må ha en fast tilknytning og samvær med den biologiske forelder som innehar det norske statsborgerskapet.
42. Innføre følgende kriterier for norsk statsborgerskap:
  - a. Minimum 10 års botid.
  - b. Bestå språkprøve på minimum C1- nivå.
  - c. Bestå prøve om norske og grunnleggende universelle verdier.
  - d. Innføres en troskapsed etter mønster av ordningen i Danmark.
  - e. Plettfriandel med samme krav til fravær av straffbare forhold som i Danmark, det vil si at en søker aldri kan få norsk statsborgerskap dersom vedkommende er:
    1. -Idømt en ubetinget straff på 1 år eller mer.
    - Idømt en ubetinget straff på 3 måneder eller mer for seksualforbrytelser, vinnings- og voldskriminalitet.
    - Dømt for deltakelse i terrorrelaterte aktiviteter.
    - Dømt til utvisning fra Norge for alltid.
    - Dømt for gjengrelatert kriminalitet.
  - f. Krav til selvforsørgelse de siste fem år, det vil si at søkeren må være selvforsørget i betydningen å ha en lønnsinntekt over et visst nivå (over lavinntektsgrensen) eller i utdanning. I tillegg kan ikke søker ha mottatt sosialhjelp de siste fem årene.
  - g. Søker skal ha bidratt til å integrere ektefelle, partner og barn inn i det norske samfunnet. Selvsegregering skal aktivt forhindres.
  - h. Har man jukset seg til statsborgerskap skal man fratas dette
43. Styrke arbeidet mot organisert kriminalitet, svart arbeid og hvitvasking.

44. Innføre flere kvalitetskontroller for å avdekke dårlig håndverk og styrke norske bedrifters konkurransevne.
45. Norsk innvandringspolitikk skal styres fullt og helt av norske politikere, ikke av EU.
46. Motsette seg ethvert forsøk på å innføre en forpliktende fordelingsnøkkel på asylsøkere i Europa.
47. Motsette seg at Dublinavtalen avskaffes så lenge dagens asylsystem består
48. Jobbe for å opprette en internasjonal straffedomstol for terrorisme og alvorlige forbrytelser mot menneskeheten begått i land uten et fungerende rettsapparat.
49. Si nei til å hente kriminelle personer til Norge for å straffeforfølge dem.
50. Sørge for at forbrytelser skal straffeforfølges der forbrytelsen ble begått.
51. Internere alle utlendinger som ikke kan sendes ut av landet, dersom de er ansett å utgjøre en fare mot nasjonen eller det norske folk.
52. Gi utvidet myndighet til å ta statsborgerskapet fra personer som utgjør en trussel mot rikets sikkerhet eller vitale nasjonale interesser.
53. Utrede og innføre en returpakke av en vesentlig større verdi enn dagens ordning, for å skape motivasjon for tilbakevending slik at man kan være med å bygge opp sitt hjemland.
54. Innføre kriterier om at man må frasi seg norsk oppholdstillatelse/ statsborgerskap for å motta en raus returpakke.
55. Gi UDI et tydelig ansvar med målsettinger tilrettelagt for å gjennomføre tilbakevending så raskt det er trygt nok i hjemlandet.
56. Stanse bistand til land som ikke tar imot sine egne innbyggere.
57. Ta initiativ overfor FN for å intensivere returarbeidet i nærområdene.